KOMISJA EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 10.12.2010
KOM(2010) 733 wersja ostateczna

2010/0353 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie systemów zapewniania jakości produktów rolnych

SEK(2010) 1524 wersja ostateczna
SEK(2010) 1525 wersja ostateczna

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

Na pakiet przepisów służących zapewnieniu jakości składa się szereg wniosków opracowanych, aby stworzyć spójną politykę zapewniania jakości produktów rolnych, której celem jest wspomaganie rolników w zakresie informowania o parametrach, cechach i właściwościach produktów rolnych oraz zapewnienie odpowiedniego poziomu informacji konsumentom. Pakiet ten obejmuje:

- wniosek rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie systemów zapewniania jakości produktów rolnych [COM(2010) XXXX];
- wniosek zmieniający rozporządzenie (WE) nr 1234/2007 (o jednolitej wspólnej organizacji rynku) w odniesieniu do norm handlowych dla produktów rolnych [COM(2010)XXXX];
- wytyczne określające najlepsze praktyki w zakresie tworzenia i funkcjonowania systemów certyfikacji produktów rolnych i środków spożywczych [C(2010) XXXX]; oraz
- wytyczne w sprawie etykietowania środków spożywczych wykorzystujących produkty posiadające chronione nazwy pochodzenia (CHNP) i chronione oznaczenia geograficzne jako składniki (CHOG) [C(2010) XXXX].

1.1. Podstawa i cele wniosku

Rolnicy i wytwórcy produktów rolnych muszą stawić czoła konkurencji będącej wynikiem reformy polityki rolnej, globalizacji, skupienia siły przetargowej w rękach sprzedawców detalicznych oraz stanu gospodarki. Jednocześnie konsumenci coraz częściej poszukują autentycznych produktów wytworzonych przy pomocy wyjątkowych i tradycyjnych metod. Istotną siłą produkcji rolnej w UE, która pozwoli wyjść naprzeciw tym potrzebom, powinna być jej różnorodność i jakość, stanowiące źródło przewagi konkurencyjnej po stronie unijnych rolników.

Aby jednak konsumenci i kupujący byli właściwie informowani o cechach produktu rolnego i właściwościach jego produkcji, informacje na etykiecie tego produktu muszą być dokładne i wiarygodne. Głównym zadaniem unijnej polityki zapewniania jakości produktów rolnych jest wyposażenie producentów w odpowiednie narzędzia służące informowaniu kupujących i konsumentów o cechach produktu i właściwościach jego produkcji, oraz chronieniu ich przed nieuczciwymi praktykami handlowymi.

Większość z tych narzędzi jest już dostępna na szczeblu Unii Europejskiej. Analiza oraz rozmowy z zainteresowanymi stronami wykazały, że narzędzia te można ulepszyć, uprościć i ujednolicić. Celem pakietu przepisów służących zapewnieniu jakości jest ulepszenie prawodawstwa unijnego w obszarze jakości, a także pod kątem funkcjonowania krajowych i prywatnych systemów certyfikacji, tak aby stały się one prostsze, bardziej przejrzyste i zrozumiałe, otwarte na innowację oraz mniej uciążliwe dla producentów i organów administracji.

1.2. Kontekst ogólny

Od początku lat dziewięćdziesiątych unijna polityka zapewniania jakości produktów rolnych kojarzona jest ściśle z trzema unijnymi systemami dotyczącymi: chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych, rolnictwa ekologicznego oraz gwarantowanej tradycyjnej specjalności. Ponadto od momentu wdrożenia wspólnej polityki rolnej unijne normy handlowe zapewniają ramy prawodawcze dotyczące uczciwej konkurencji i sprawnego funkcjonowania rynku. Poza wymienionymi systemami i normami unijnymi, w ostatniej dekadzie odnotowano wzrost liczebności systemów certyfikacji w sektorze prywatnym – ich celem jest zapewnienie konsumentom cech i parametrów stanowiących wartość dodaną danego produktu, oraz zagwarantowanie poszanowania podstawowych norm dzięki certyfikacji w zakresie zapewniania jakości.

W 2006 r. – przy okazji przekształcenia systemu chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych – Komisja zobowiązała się do dokonania w przyszłości przeglądu polityki pod kątem funkcjonowania przedmiotowego rozporządzenia i przyszłych zmian w tym rozporządzeniu[1].

W 2007 r. zorganizowano szeroko zakrojoną konferencję obejmującą wszystkie rodzaje systemów zapewniania jakości: „Certyfikacja jakości żywności – wartość dodana do produkcji rolnej". Owocem konferencji jest opublikowana w 2008 r. zielona księga w sprawie jakości produktów rolnych[2], która wywołała odzew 560 zainteresowanych stron i stanowiła materiał, w oparciu o który w 2009 r. opublikowano komunikat w sprawie polityki jakości produktów rolnych[3]. W komunikacie tym nakreślono następujące kierunki strategiczne:

– usprawnienie komunikacji w odniesieniu do właściwości produktu rolnego między rolnikami a nabywcami i konsumentami;

– dalsze zbliżenie między poszczególnymi instrumentami polityki jakości produktów rolnych Unii Europejskiej; oraz

– uproszczenie mające na celu ułatwienie i uprzystępnienie rolnikom, producentom i konsumentom stosowania rozmaitych systemów i warunków etykietowania.

1.3. Obowiązujące przepisy w dziedzinie, której dotyczy wniosek

Prawodawstwo Unii Europejskiej przewiduje system ochrony nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych w odniesieniu do produktów rolnych i artykułów spożywczych. W 1992 r. w Unii Europejskiej stworzono zharmonizowane ramy regulacyjne, tak aby umożliwić rejestrację cenionych nazw produktów rolnych i

---

1 Uzupełnienie do projektu protokołu; 2720. posiedzenie Rady Unii Europejskiej (Rolnictwo i Rybołówstwo) z 20.3.2006 (7702/06 ADD1).

2 COM(2008) 641 z 15.10.2008.

3 COM(2009) 234 z 28.5.2009.

środków spożywczych wytwarzanych zgodnie ze specyfikacją na danym obszarze geograficznym przez producentów dysponujących uznaną wiedzą[4].

Ponadto w 1992 r. w ramach systemu gwarantowanych tradycyjnych specjalności stworzono rejestr nazw specjalności żywieniowych o tradycyjnym charakterze, będącym pochodną tradycyjnego składu lub zastosowania tradycyjnej metody produkcji[5].

W kwestii norm handlowych istnieje rozbudowany pakiet prawodawstwa, który w większości został opracowany w oparciu o przepisy sektorowe, w formie rozporządzeń i dyrektyw przyjętych zarówno na szczeblu Rady jak i Komisji.

Ponadto definicje jakościowe stosowane fakultatywnie, uregulowane w ramach norm handlowych, dają gwarancję, że definicje opisujące cechy przydające produktom dodatkowej wartości lub właściwości produkcji rolnej albo procesu przetwarzania nie są wykorzystywane w niewłaściwy sposób w obrocie i umożliwiają konsumentom dostęp do wiarygodnych informacji na temat poszczególnych właściwości produktu.

1.4. Spójność z innymi obszarami polityki

Polityka jakości produktów rolnych stanowi część wspólnej polityki rolnej. W opublikowanym niedawno komunikacie Komisji[6] w sprawie polityki w okresie po 2013 r. wskazano na szereg kluczowych wyzwań, w tym utrzymanie różnorodności działalności rolniczej na obszarach wiejskich oraz podniesienie konkurencyjności. Polityka jakości produktów rolnych ma pomóc stawić czoła wymienionym wyzwaniom. Polityka ta jest także zgodna z priorytetami Unii Europejskiej wyznaczonymi w komunikacie dotyczącym roku 2020[7], w szczególności z celami związanymi z promowaniem bardziej konkurencyjnej gospodarki, ponieważ polityka jakości jest jednym z tematów przewodnich w kwestii konkurencyjności unijnego rolnictwa.

Niniejszy wniosek jest powiązany oraz zgodny z politykami w dziedzinach ochrony i informowania konsumentów, jednolitego rynku i konkurencji oraz z zewnętrzną polityką handlową.

---

4 Rozporządzenie Rady (WE) nr 510/2006 w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 93 z 31.3.2006, s. 12), którym uchylono i zastąpiono rozporządzenie (EWG) nr 2081/92. Systemy oznaczeń geograficznych ustanowiono także w sektorze winiarskim oraz w odniesieniu do napojów spirytusowych i win aromatyzowanych.

5 Rozporządzenie Rady (WE) nr 509/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie produktów rolnych i środków spożywczych będących gwarantowanymi tradycyjnymi specjalnościami (Dz.U. L 93 z 31.3.2006, s.1-11).

6 COM(2010) 672 wersja ostateczna z 18.11.2010 r.

7 COM(2010) 2020 z 3.3.2010.

2. WYNIKI KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI PODMIOTAMI ORAZ OCENY SKUTKÓW

2.1. Konsultacje

Przeprowadzono szeroko zakrojone konsultacje z zainteresowanymi stronami. Główne ścieżki konsultacji to Grupa Doradcza ds. Jakości Produkcji Rolnej oraz konsultacje w sprawie zielonej księgi[8], które zwieńczyła konferencja na wysokim szczeblu zorganizowana w marcu 2009 r. przez prezydencję czeską. Rada Ministrów przyjęła konkluzje[9] w sprawie komunikatu na posiedzeniu w czerwcu 2009 r. W marciu 2010 r. Parlament Europejski przyjął rezolucję „W sprawie polityki jakości produktów rolnych: jaką strategię wybrać?[10]". W styczniu i lutym 2010 r. stosowne opinie zostały przyjęte odpowiednio przez Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny[11] i Komitet Regionów[12].

2.2. Najważniejsze wyniki konsultacji

Ogólnie zainteresowane strony z zadowoleniem przyjęły kierunki wyznaczone w komunikacie z 2009 r. Główne wyrażone opinie przedstawiały następujące poglądy:

– W przypadku nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych wyrażono sprzeciw wobec uproszczenia systemu poprzez połączenie obu instrumentów („chronionej nazwy pochodzenia" i „chronionego oznaczenia geograficznego"). Połączenie istniejących systemów (dotyczących wina, napojów spirytusowych, win aromatyzowanych oraz produktów rolnych i środków spożywczych) zostało przyjęte pozytywnie przez większość zainteresowanych stron, z wyjątkiem sektora win i napojów spirytusowych. Komisję zachęcono do dalszego uproszczenia, zwiększenia przejrzystości i usprawnienia istniejących systemów, oraz do działań zwiększających rozpoznawalność nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych na arenie międzynarodowej.

– W odniesieniu do gwarantowanej tradycyjnej specjalności zainteresowane strony wyraziły niemal jednogłośne poparcie dla kontynuacji systemu GTS, podkreślając jego potencjał i znaczenie dla producentów produktów tradycyjnych, które nie kwalifikują się w ramach systemu oznaczeń geograficznych. Niektóre zainteresowane strony wezwały do uproszczenia systemu, w szczególności poprzez wycofanie możliwości rejestrowania nazw bez ich rezerwowania, i do jego usprawnienia. Zainteresowane strony reprezentujące producentów produktów objętych systemem nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych zauważyły, że system ten mógłby stanowić furtkę zbytu dla tego rodzaju produktów, szczególnie w przypadku, gdy są one wykorzystywane w recepturze.

---

8 Od dnia 15 października do dnia 31 grudnia 2008 r.

9 http://register.consilium.europa.eu/pdf/en/09/st10/st10722.en09.pdf

10 http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?type=TA&reference=P7-TA-2010-0088&language=EN&ring=A7-2010-0029

11 http://eescopinions.eesc.europa.eu/EESCopinionDocument.aspx?identifier=ces\nat\nat448\ces105-2010_ac.doc&language=EN

12 http://coropinions.cor.europa.eu/CORopinionDocument.aspx?identifier=cdr\deve-iv\dossiers\deve-iv-048\cdr315-2009_fin_ac.doc&language=EN

– W odniesieniu do norm handlowych zainteresowane strony wyraziły ogólne zadowolenie z uproszczenia norm handlowych, zasady umieszczania miejsca pochodzenia na etykietach oraz dalszego rozwoju systemu definicji jakościowych stosowanych fakultatywnie.

– Poruszono kwestię konieczności uwzględnienia potrzeb drobnych producentów, dla których unijne systemy nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych oraz gwarantowanych tradycyjnych specjalności wiążą się z nadmiernymi obciążeniami.

2.3. Ocena skutków

Po opublikowaniu komunikatu z 2009 r. oraz w oparciu o główne reakcje w odpowiedzi na ten komunikat, opracowano dwie oceny skutków, których celem była analiza wariantów przedstawionych w wymienionym komunikacie. Oceny te objęły nazwy pochodzenia i oznaczenia geograficzne oraz gwarantowane tradycyjne specjalności.

W odniesieniu do **oznaczeń geograficznych** analiza wykazała silne uzasadnienie dla istnienia systemu oznaczeń geograficznych na szczeblu Unii. Odrzucono alternatywy dla systemu na szczeblu Unii Europejskiej ze względu na niską efektywność i skuteczność (w tym współregulację i samoregulację ze strony sektora, brak działania na poziomie Unii Europejskiej, ochronę na mocy międzynarodowej umowy lizbońskiej[13], zastąpienie systemem zgłaszania krajowych oznaczeń geograficznych, a także ochronę poprzez istniejący zbiorowy wspólnotowy znak towarowy). Ocena skutków wykazała, że istnieje znacząca możliwość zmniejszenia złożoności przepisów i ułatwienia ich egzekwowania poprzez połączenie systemu dotyczącego produktów rolnych i środków spożywczych z systemami w sektorach napojów alkoholowych, przy jednoczesnym zachowaniu specyfiki każdego systemu. Jednakże w ocenie skutków uwzględniono sprzeciw niektórych zainteresowanych stron wobec tego wariantu.

Analiza danych dotyczących cen wykazała, że dochody producentów z tytułu produktów objętych chronionymi nazwami pochodzenia (CHNP) i chronionymi oznaczeniami geograficznymi (CHOG) są wyższe niż z tytułu produktów nieposiadających takiego oznaczenia, oraz że produkty opatrzone znakiem CHNP na etykiecie sprzedawane są drożej niż te opatrzone znakiem CHOG. Całkowita wartość produktów rolnych i środków spożywczych sprzedanych ze znakiem CHNP i CHOG wynosi 14,2 mld EUR (1997) w relacji do cen hurtowych oraz około 21 mld EUR w relacji do cen detalicznych. W odniesieniu do handlu wewnętrznego, 18,4 % produktów CHNP i CHOG sprzedaje się poza państwem członkowskim pochodzenia.

W ocenie skutków stwierdzono, że połączenie instrumentów dotyczących chronionej nazwy pochodzenia (CHNP) i chronionego oznaczenia geograficznego (CHOG) zmniejszyłoby korzyści związane z wartością dodaną określenia CHNP. Pod kątem oddziaływania na środowisko, badania wskazują, że niektóre produkty CHNP i CHOG pochodzą z systemów rolnictwa ekstensywnego kojarzonych z wysoce dobroczynnym wpływem na środowisko. Oznaczenia CHNP i CHOG stanowią

[13] Umowa lizbońska w sprawie ochrony nazw pochodzenia i ich międzynarodowych rejestracji (1958)

fundament gospodarczy, w oparciu o który dostarczane są dobra publiczne w obszarze środowiska. W ramach wariantów poddanych analizie producenci – w odpowiednich przypadkach – mogą uwzględniać warunki środowiskowe.

W odniesieniu do **gwarantowanych tradycyjnych specjalności** przeanalizowano trzy warianty: wdrożenie definicji „tradycyjny" jako definicji jakościowej stosowanej fakultatywnie i zniesienie bieżącego systemu; brak działań ze strony UE; oraz uproszczenie bieżącego systemu (zezwolenie na rejestrację nazwy tylko przy jej jednoczesnej rezerwacji). W ocenie skutków wykazano, że zniesienie systemu GTS doprowadziłoby do utraty przez nazwy chronione korzyści gospodarczo-społecznych wynikających z ochrony na terytorium całej UE. Uznano, że takie rozwiązanie jest nie do przyjęcia dla zainteresowanych stron i dla prawodawcy unijnego. Ponadto stwierdzono, że wariant przewidujący ochronę nazw na całym rynku jednolitym może zostać skutecznie wdrożony jedynie na szczeblu unijnym. Ze względu na niski obecnie poziom uczestnictwa w systemie gwarantowanych tradycyjnych specjalności (GTS) ilość dostępnych danych jest ograniczona. Studia przypadków i badania wskazują na pozytywne skutki ekonomiczno-społeczne, w tym takie jak zachowanie tradycyjnych metod wyrobu, dostęp do odstępstw od przepisów higienicznych w przypadku metod tradycyjnych, oraz na dodaną wartość w postaci korzyści gospodarczych wynikających z rejestracji GTS.

W przypadku nazw nieobjętych ochroną, nie wykazano jednakże znaczących skutków gospodarczo-społecznych wariantu przewidującego zniesienie tego systemu, ponieważ jego rolę mogłyby przejąć systemy krajowe lub regionalne. Istnieje już kilka krajowych systemów, którym się to udało. Dlatego też w tym przypadku trudno było uzasadnić działanie na szczeblu unijnym z punktu widzenia zasady pomocniczości.

Ze społecznego punktu widzenia uznano, że oznaczenia CHNP, CHOG i GTS przyczyniają się do podtrzymania tradycyjnych form produkcji z korzyścią dla producentów i konsumentów.

Jednakże zarówno w ocenie skutków dotyczącej oznaczeń geograficznych jak i tej dotyczącej gwarantowanych tradycyjnych specjalności podkreślono, że żadnemu z tych systemów zupełnie nie udało się nakłonić do uczestnictwa **drobnych producentów**; mimo iż drobni producenci często kojarzeni są z tradycyjnymi metodami i produktami rzemieślniczymi oraz z handlem na rynku lokalnym, składanie wniosku w ramach systemów unijnych postrzegane jest jako uciążliwe, systemy te wiążą się z kosztownymi kontrolami i wymagają przestrzegania specyfikacji. Dlatego też przeprowadzone zostaną kolejne badania i analizy, których celem będzie ocena problemów, z którymi borykają się drobni producenci uczestniczący w unijnych systemach zapewniania jakości. W oparciu o wyniki tej analizy Komisja może zaproponować odpowiednie działania następcze.

W odniesieniu do **norm handlowych**, poza przeprowadzoną już oceną skutków mieszczącą się w kontekście komunikatu z 2009 r., przewiduje się przeprowadzenie dodatkowych ocen skutków – stosownie do potrzeb – w związku z wnioskami dotyczącymi poszczególnych norm ustanawianych w kontekście uprawnień delegowanych, dla których przewidziano ramy prawne w ramach dostosowania rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 do traktatu lizbońskiego.

Tekst oceny skutków dostępny jest pod następującym adresem:

http://ec.europa.eu/ agriculture/quality/policy/backdocuments-links/index_en.htm

3. ELEMENTY PRAWNE WNIOSKU

3.1. Krótki opis proponowanych działań

Jedno rozporządzenie w sprawie systemów zapewniania jakości produktów rolnych przedstawia trzy dopełniające się systemy (nazwy pochodzenia i oznaczenia geograficzne; gwarantowane tradycyjne specjalności; definicje jakościowe stosowane fakultatywnie) w ramach jednej struktury regulacyjnej, nad którą nadzór sprawuje samodzielnie Komitet ds. Polityki Jakości. Normy handlowe obejmuje osobne rozporządzenie.

3.1.1. Nazwy pochodzenia i oznaczenia geograficzne, z wyłączeniem win, win aromatyzowanych i napojów spirytusowych

We wniosku podtrzymuje się i wzmacnia system dla produktów rolnych i środków spożywczych, jednak nie przewiduje się połączenia systemów nazw pochodzenia odnośnie do win, napojów spirytusowych lub win aromatyzowanych. W świetle ostatnich reform przepisów w zakresie wina i napojów spirytusowych, na tym etapie należy pozostawić odrębne systemy. Kwestia ta może zostać rozważona ponownie w późniejszym okresie. W międzyczasie przepisy systemu dotyczącego produktów rolnych i środków spożywczych zostaną, w stosownych przypadkach, ujednolicone z przepisami dotyczącymi win.

Główne elementy przewidziane w celu wzmocnienia i uproszczenia systemów to:

– uznanie roli i obowiązków grup[14] ubiegających się o rejestrację nazw, w odniesieniu do kontroli, promocji i komunikacji;

– wzmocnienie i objaśnienie poziomu ochrony zarejestrowanych nazw i wspólnych symboli Unii;

– skrócenie procedury rejestracji nazw;

– rozgraniczenie odpowiednich zadań państw członkowskich i grup ubiegających się o rejestrację w odniesieniu do wdrożenia ochrony nazw zarejestrowanych w Unii Europejskiej, oraz

– powiązanie definicji nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych z ich międzynarodowym użytkowaniem.

Niniejszy wniosek usprawnia obecny proces rejestracji nazw pochodzenia oraz oznaczeń geograficznych poprzez zmniejszenie opóźnień. Dodatkowo niektóre kwestie prawne zostały wyjaśnione, a terminologia dostosowana do ostatnio przyjętego prawodawstwa dotyczącego oznaczeń geograficznych w odniesieniu do

[14] Każde stowarzyszenie producentów lub przetwórców, których praca dotyczy tego samego produktu, niezależnie od jego składu lub formy prawnej.

wina. Ustanowiono również minimalne wspólne przepisy w odniesieniu do kontroli urzędowych w celu zagwarantowania, że produkt spełnia wymogi specyfikacji oraz zapewnienia poprawnego etykietowania w obrocie. Utrzymano zakres przedmiotowy rozporządzenia (produkty rolne przeznaczone do spożycia przez ludzi oraz niektóre inne produkty) dodając do tego zakresu również gorzką czekoladę.

3.1.2. Gwarantowane tradycyjne specjalności

Wniosek podtrzymuje system rezerwacji nazw gwarantowanych tradycyjnych specjalności w całej Unii Europejskiej, ale zawiesza możliwość rejestracji nazw bez takiej rezerwacji. Reklamowanie tradycyjnych produktów, a nie ich ochrona, jest najbardziej skuteczne na poziomie krajowym (lub regionalnym), dlatego działania Unii Europejskiej w tym zakresie nie są uzasadnione. Zmieniony system gwarantowanych tradycyjnych specjalności Unii Europejskiej uproszczono (proces rejestracji usprawniono poprzez zmniejszenie opóźnień, procedury dostosowano do analogicznych procedur z systemów CHNP-CHOG) oraz ukierunkowano w kilku aspektach: okres przewidziany w ramach kryterium „tradycji" wydłużono (z 25 lat) do 50 lat, aby zwiększyć wiarygodność systemu; system ograniczono do gotowych dań i przetworzonych produktów; definicje i wymogi proceduralne znacznie uproszczono w celu podniesienia poziomu zrozumienia systemu.

3.1.3. Definicje jakościowe stosowane fakultatywnie

Jeżeli chodzi o definicje jakościowe stosowane fakultatywnie, które podobnie jak systemy zapewniania jakości stosowane są nieobowiązkowo i wspierają rolników w określaniu cech i właściwości produktu stanowiących jego wartość dodaną w obrocie, proponuje się włączenie ich do obecnego rozporządzenia. Definicje jakościowe stosowane fakultatywnie nie zostały zmienione jeśli chodzi o ich zakres, ale dostosowane do ram prawnych Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Aby ocenić problemy, z jakimi borykają się producenci produktów rolnictwa górskiego w kwestii etykietowania ich produktów w obrocie, przeprowadzone zostaną dodatkowe badania i analizy. W oparciu o wyniki tej analizy Komisja może zaproponować odpowiednie działania następcze.

3.1.4. Normy handlowe

Z komunikatu Komisji w sprawie polityki jakości produktów rolnych oraz następujących po nim debat wynika wyraźnie, że normy handlowe mogą przyczynić się do poprawy warunków ekonomicznych produkcji i wprowadzania do obrotu, jak również do poprawy jakości tych produktów. Minimalny wymóg „solidnej i właściwej jakości handlowej" nadal istnieje w środkach zarządzania rynkiem. Rozszerzenie tych minimalnych wymogów na produkty nieobjęte szczegółowymi normami może być wykorzystane jako forma zapewnienia konsumentów o podstawowej jakości kupowanych przez nich produktów.

Wniosek uwzględnia również potrzebę dostosowania norm do postanowień Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w związku z czym uprawnienia w zakresie przyjmowania i opracowywania norm w przyszłości zostaną przyznane Komisji.

Podstawa prawna dla obowiązku umieszczania miejsca produkcji na etykietach zostanie wdrożona dla wszystkich sektorów zgodnie z nowymi przepisami

ramowymi. Pozwala to Komisji, po przeprowadzeniu odpowiednich ocen skutków regulacji i na podstawie każdego przypadku, na przyjęcie aktów delegowanych dotyczących potencjalnego obowiązku umieszczania miejsca produkcji na etykietach na odpowiednim poziomie geograficznym w celu zaspokojenia wymagań konsumentów dotyczących przejrzystości i informacji. Jednym z pierwszych sektorów poddanych badaniu będzie sektor mleczarski. Jednocześnie Komisja przewiduje, iż w przyszłości zostanie utrzymane obowiązkowe wskazanie pochodzenia w przypadku tych sektorów, w których jest już ono stosowane.

3.2. Podstawa prawna (w razie potrzeby należy uzasadnić wybór podstawy prawnej)

Artykuł 43 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, a w odniesieniu do tytułu II również art. 118 ust. 1.

3.3. Zasady pomocniczości i proporcjonalności

Jeżeli chodzi o **zasadę pomocniczości**, systemy chronionych nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych, gwarantowanych tradycyjnych specjalności oraz definicji jakościowych stosowanych fakultatywnie, przewidują ochronę lub rezerwację nazw stanowiących wartość dodaną na terytorium całej Unii Europejskiej Rezultatem jest ograniczenie korzystania z tych nazw przez niekwalifikujących się do tego producentów. Można argumentować, że gdyby definicje i nazwy były chronione przez poszczególne państwa członkowskie, wiązałoby się to odmiennym poziomem ochrony w każdym z tych państw, co mogłoby wprowadzać konsumentów w błąd, utrudniać handel wewnątrz UE i sprzyjać nierównej konkurencji we wprowadzaniu do obrotu produktów określanych tymi definicjami i nazwami. Efektywne i skuteczne określenie tego typu uprawnień w całej Unii Europejskiej możliwe jest tylko na szczeblu UE. 18% wartości produktów sprzedawanych w ramach systemu CHNP i CHOG sprzedawanych jest poza ich państwem członkowskim pochodzenia i podlega ochronie własności intelektualnej na mocy systemu unijnego. W przypadku nazw chronionych w ramach systemu gwarantowanej tradycyjnej specjalności, sprzedaż na rynku wewnętrznym jest istotna dla zainteresowanych producentów. Definicje jakościowe stosowane fakultatywnie odnoszą się również do znaczących przepływów handlowych w obrębie Unii, a rozbieżne definicje i znaczenia stanowiłyby przeszkodę dla funkcjonowania rynku.

Systemy *chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych* oraz *gwarantowanych tradycyjnych specjalności* opierają się na symbolach UE, które mają na celu przekazanie informacji o charakterze każdego systemu jakości. Aby zagwarantować rozpoznawanie wspomnianych symboli przez konsumentów w całej Unii Europejskiej, i w ten sposób ułatwić zrozumienie systemu oraz handlu produktami o wysokiej jakości ponad granicami państw, należy je ustanowić na szczeblu unijnym.

Przetwarzanie i analizowanie wniosków dotyczących *chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych* oraz *tradycyjnych gwarantowanych specjalności* to działanie, które nie musi być przeprowadzane na szczeblu Unii Europejskiej, z wyjątkiem jego określonych elementów. Wspomniane elementy to: ocena kwalifikowania się do ochrony nazwy na obszarze całej Unii Europejskiej, utrzymanie w mocy praw wcześniejszych użytkowników nazw (szczególnie tych spoza państwa członkowskiego, którego dotyczy wniosek) i sprawdzanie wniosków

pod kątem oczywistych błędów. Podstawową, szczegółową analizę wniosku można jednak efektywniej i skuteczniej przeprowadzić na szczeblu krajowym.

Zarządzanie systemami etykietowania, mającymi na celu identyfikację produktu posiadającego określone cechy, nie wpływającymi jednak na ochronę lub rezerwację nazw w całej Unii Europejskiej, jest najbardziej skuteczne w wykonaniu organów krajowych. Z tego powodu proponowana zmiana systemu tradycyjnych gwarantowanych specjalności zawiesza możliwość rejestracji nazw, które nie są chronione.

Kontrolowanie wszystkich systemów, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 882/2004 w sprawie kontroli urzędowych dotyczących pasz i żywności, należy przede wszystkim do obowiązków właściwych organów krajowych. Aby utrzymać wiarygodność systemów prawa żywnościowego w całej Unii Europejskiej, nadzór nad działaniami kontrolnymi państwa członkowskiego musi być sprawowany na szczeblu UE zgodnie z zasadami określonymi we wspomnianym rozporządzeniu.

Jeżeli chodzi o **zasadę proporcjonalności**, systemy *chronionych nazw pochodzenia oraz chronionych oznaczeń geograficznych* jak również *gwarantowanych tradycyjnych specjalności* zakładają trzymanie się ścisłej specyfikacji produktu oraz skuteczne kontrole produktów, co może być uciążliwe dla producentów. Wzmocnienie wiarygodności systemu oraz dostarczenie konsumentom odpowiedniej gwarancji spełniania jego wymogów jest konieczne i współmierne do założonego celu. Bez tej gwarancji nie można wymagać od konsumenta zapłacenia godziwej ceny za jakość oferowanych mu produktów. Dla odróżnienia, systemy w zakresie *definicji jakościowych stosowanych fakultatywnie* opierają się przede wszystkim na deklaracjach producentów o zgodności, popartych standardowymi kontrolami rolnymi przeprowadzanymi przez państwa członkowskie i opartymi na ocenie ryzyka. Ponieważ warunki uczestnictwa w tych systemach są łatwiejsze do spełnienia niż w przypadku systemów chronionych nazw pochodzenia, chronionych oznaczeń geograficznych i gwarantowanych tradycyjnych specjalności, w tym przypadku odpowiedni jest system uczestnictwa i kontroli mniej obciążający dla producentów.

Systemy jakości są istotną częścią strategii rozwoju wspólnej polityki rolnej, mającej na celu zachęcenie europejskich rolników do poszerzenia ich wiedzy fachowej dotyczącej sprzedaży i reklamy produktu o wysokiej jakości, posiadającego cechy stanowiące jego wartość dodaną. Niezwykle istotne jest, by rolnicy mieli dostęp do tych systemów. Chociaż to rolnicy muszą podjąć przemyślaną decyzję o podjęciu zobowiązania do wprowadzenia do obrotu produktu o wysokiej jakości w ramach wspomnianych systemów, to korzyści z tej polityki dla sektora rolnego i dla konsumentów powstaną wtedy, gdy każdy rolnik, który sobie tego życzy, będzie miał do nich dostęp. Dlatego też współmierne dla osiągnięcia tego celu jest postanowienie, by systemy te były stosowane przez wszystkie państwa członkowskie na ich terytoriach.

3.4. Wybór instrumentów

Wniosek rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie systemów zapewniania jakości produktów rolnych zastępuje obowiązujące rozporządzenia Rady (WE) nr 509/2006 oraz (WE) nr 510/2006 oraz włącza istniejące przepisy

dotyczące definicji jakościowych stosowanych fakultatywnie, znajdujące się obecnie w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1234/2007 ustanawiającym wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych [15] oraz w dyrektywie 2001/110/WE odnoszącej się do miodu[16].

Rozporządzeniu towarzyszy równoległy wniosek ustawodawczy dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie norm handlowych zmieniający rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 i dostosowujący je do postanowień TFUE..

4. WPŁYW NA BUDŻET

Żaden z unijnych systemów nie wpływa na budżet.

Wykazano jednak, ze Komisja musi pełnić aktywniejszą rolę w zakresie ochrony nazw systemów zapewniania jakości oraz symboli unijnych, w szczególności w państwach trzecich. Realizacja tego celu wymaga dodatkowych środków budżetowych. Środki te uwzględniono w ocenie skutków finansowych.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE: UPROSZCZENIE

Proponowane rozporządzenie upraszcza zarządzanie wspomnianymi systemami poprzez połączenie różnych systemów zapewniania jakości produktów rolnych oraz definicji jakościowych stosowanych fakultatywnie w jeden instrument ustawodawczy. Zapewnia on spójność pomiędzy poszczególnymi instrumentami i sprawia, że systemy są bardziej zrozumiałe dla zainteresowanych stron. We wniosku wyjaśnia się i upraszcza przepisy obowiązujące państwa członkowskie, na których spoczywa odpowiedzialność za wdrożenie i kontrolę wspomnianych systemów.

Głównymi elementami tego uproszczenia są:

– połączenie, tam gdzie to tylko możliwe, przepisów dotyczących procesu składania wniosków oraz dotyczących kontroli, co pozwoli na uzyskanie spójności zasad na poziomie systemów, kładąc kres obecnym rozbieżnościom w stosowaniu procedur;

– skrócenie i usprawnienie procedur tam gdzie to tylko możliwe;

– wprowadzenie objaśnień, w szczególności odnośnie do praw własności intelektualnej;

– wprowadzenie prostszych koncepcji, bardziej zrozumiałych dla konsumentów, przede wszystkim w systemie gwarantowanych tradycyjnych specjalności;

– ustanowienie jednego komitetu (komitet ds. polityki jakości) dla wszystkich systemów. Zastępuje on dwa komitety działające obecnie w ramach systemów

[15] Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 45.
[16] Dz.U. L 10 z 12.1.2002, s. 47.

chronionych nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych oraz systemu gwarantowanych tradycyjnych specjalności.

Jeżeli chodzi o normy handlowe, proponowana zmiana rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 stanowić będzie uproszczenie w zakresie procedur i zwiększy przejrzystość przepisów dotyczących norm handlowych.

2010/0353 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie systemów zapewniania jakości produktów rolnych

PARLAMENTU EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 ust. 2 i art. 118 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego[17],

uwzględniając opinię Komitetu Regionów[18],

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Jakość i różnorodność unijnej produkcji rolnej stanowi istotny atut i przewagę konkurencyjną z punktu widzenia producentów unijnych i jest częścią żywego dziedzictwa kulturalnego i kulinarnego Unii Europejskiej. Cechy te są owocem umiejętności i determinacji unijnych rolników i producentów, którzy zachowują tradycje, uwzględniając jednocześnie najnowsze zmiany w metodach produkcji i surowcach.

(2) Wzrasta zapotrzebowanie wśród obywateli i konsumentów w Unii Europejskiej na produkty wysokiej jakości oraz produkty tradycyjne. Obywatele i konsumenci zwracają także uwagę na zachowanie różnorodności produkcji rolnej w Unii Europejskiej. Jest to źródłem popytu na produkty rolne lub środki spożywcze o określonej specyfice, w szczególności pod kątem pochodzenia geograficznego.

(3) Producenci będą w stanie wytwarzać wyroby charakteryzujące się różnorodnością i jakością jedynie, jeżeli za swą pracę otrzymają uczciwe wynagrodzenie. Do tego niezbędna jest możliwość informowania kupujących i konsumentów o cechach ich wyrobów na warunkach uczciwej konkurencji. Wiąże się to także z koniecznością właściwego oznaczania produktów trafiających do obrotu.

---

[17] Dz.U. C […] z […], s. […].
[18] Dz.U. C […] z […], s. […].

(4) Wspieranie producentów poprzez uruchamianie systemów zapewniania jakości, które będą stanowić zadośćuczynienie za pracę włożoną w produkcję wyrobów cechujących się jakością i różnorodnością, może być korzystne dla gospodarki wiejskiej. Dotyczy to w szczególności obszarów o niekorzystnych warunkach gospodarowania, gdzie sektor rolny ma znaczący udział w gospodarce. W ten sposób systemy zapewniania jakości mają swój wkład w politykę rozwoju obszarów wiejskich a także w politykę wsparcia dochodu i politykę rynkową w ramach wspólnej polityki rolnej (WPR). Stanowią też ich dopełnienie.

(5) Priorytety polityki UE 2020 określone w komunikacie Komisji: „UE 2020, Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu[19]" obejmują cele dotyczące rozwoju konkurencyjnej gospodarki opartej na wiedzy i innowacji oraz wspierania gospodarki o wysokim poziomie zatrudnienia, zapewniającej spójność społeczną i terytorialną. Polityka zapewniania jakości produktów rolnych powinna zatem wyposażyć producentów we właściwe narzędzia pozwalające na skuteczniejsze oznaczanie i promowanie ich wyrobów posiadających określone cechy, chroniąc ich jednocześnie przed nieuczciwymi praktykami.

(6) Należy przewidzieć zbiór różnorodnych uzupełniających się środków, które będą zgodne z zasadami pomocniczości i proporcjonalności.

(7) Środki polityki zapewniania jakości produktów rolnych ustanowione zostały w następujących rozporządzeniach:

- rozporządzenie Rady (EWG) nr 1601/91 z dnia 10 czerwca 1991 r. ustanawiające ogólne zasady definicji, opisu i prezentacji win aromatyzowanych, aromatyzowanych napojów winopochodnych i aromatyzowanych koktajli winopodobnych[20];

- dyrektywa Rady 2001/110/WE z dnia 20 grudnia 2001 r. odnosząca się do miodu[21], w szczególności jej art. 2;

- rozporządzenie Rady (WE) nr 247/2006 z dnia 30 stycznia 2006 r. w sprawie szczególnych działań w dziedzinie rolnictwa na rzecz regionów peryferyjnych Unii Europejskiej[22], w szczególności jego tytuł IV art. 14 „Znak graficzny",

- rozporządzenie Rady (WE) nr 509/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie produktów rolnych i środków spożywczych będących gwarantowanymi tradycyjnymi specjalnościami[23].

- rozporządzenie Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych[24].

---

19 Komunikat Komisji „Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu", COM(2010) 2020.
20 Dz.U. L 149 z 14.6.1991, s. 1.
21 Dz.U. L 10 z 12.1.2002, s. 47.
22 Dz.U. L 42 z 14.2.2006, s. 1.
23 Dz.U. L 93 z 31.3.2006, s. 1.
24 Dz.U. L 93 z 31.3.2006, s. 12.

– rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”)[25], w szczególności jego część II, tytuł II, rozdział I, sekcja I „Zasady wprowadzania do obrotu” oraz sekcja Ia, podsekcja I „Nazwy pochodzenia i oznaczenia geograficzne”;

– rozporządzenie Rady (WE) nr 834/2007 z dnia 28 czerwca 2007 r. w sprawie produkcji ekologicznej i etykietowania produktów ekologicznych i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 2092/91[26];

– rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 110/2008 z dnia 15 stycznia 2008 r. w sprawie definicji, opisu, prezentacji, etykietowania i ochrony oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 1576/89[27].

(8) Etykietowanie produktów rolnych i środków spożywczych powinno podlegać ogólnym zasadom ustanowionym w dyrektywie 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstwa państw członkowskich w zakresie etykietowania, prezentacji i reklamy środków spożywczych[28].

(9) W komunikacie Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie polityki jakości produktów rolnych[29] za priorytet uznano osiągnięcie poprawy ogólnej spójności i polityki zapewniania jakości produktów rolnych.

(10) System oznaczeń geograficznych dotyczący produktów rolnych i środków spożywczych, system gwarantowanych tradycyjnych specjalności oraz zasady dobrowolnego etykietowania mają pewne wspólne cele i przepisy.

(11) Od pewnego czasu Unia Europejska stawia sobie za cel uproszczenie otoczenia regulacyjnego WPR. Takie samo podejście należy zastosować wobec przepisów dotyczących polityki zapewniania jakości produktów rolnych.

(12) Przepisy niektórych rozporządzeń składających się na politykę zapewniania jakości produktów rolnych zostały ostatnio poddane przeglądowi i nie zostały jeszcze w pełni wdrożone. W tym kontekście niniejsze rozporządzenie nie powinno obejmować tych środków. Można jednak przewidzieć włączenie ich na późniejszym etapie – po pełnym wdrożeniu tych przepisów.

(13) W świetle powyższego, następujące przepisy należy scalić w jednolite ramy prawne:

– Nowe lub znowelizowane przepisy rozporządzeń (WE) nr 510/2006 i (WE) nr 509/2006;

---

25 Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 45.
26 Dz.U. L 189 z 20.7.2007, s. 1.
27 Dz.U. L 39 z 13.2.2008, s. 16.
28 Dz.U. L 109 z 6.5.2000, s. 29.
29 COM(2009) 234 wersja ostateczna

– przepisy rozporządzeń (WE) nr 510/2006 i (WE) nr 509/2006, które pozostaną w mocy;

– przepisy dotyczące zasad dobrowolnego etykietowania z rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 i dyrektywy 2001/110/WE.

(14) W celu zapewnienia jasności i przejrzystości należy zatem uchylić rozporządzenia (WE) nr 509/2006 i (WE) nr 510/2006 i zastąpić je niniejszym rozporządzeniem,

(15) Zakres stosowania niniejszego rozporządzenia należy ograniczyć do produktów rolnych przeznaczonych do spożycia przez ludzi wymienionych w załączniku I do Traktatu oraz do wykazu produktów niemieszczących się w ramach wymienionego załącznika, które mają bliski związek z produkcją rolną lub z gospodarką wiejską.

(16) Stosowanie przepisów przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu nie powinno mieć wpływu na istniejące prawodawstwo unijne dotyczące win, win aromatyzowanych, napojów spirytusowych, produktów rolnictwa ekologicznego lub regionów najbardziej oddalonych.

(17) Zakres nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych należy ograniczyć do produktów, w przypadku których istnieje nieodłączny związek między cechami produktu lub środka spożywczego a obszarem geograficznym pochodzenia. Włączenie do poprzedniego systemu jedynie niektórych rodzajów czekolady jako wyrobów cukierniczych stanowi nieprawidłowość, którą należy naprawić.

(18) Konkretne cele ochrony nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych służą temu, aby rolnicy i producenci mogli zapewnić sobie uczciwy dochód z tytułu właściwości ich produktów oraz dostarczyć jasnych informacji na temat produktów, wskazując na związek między określonymi cechami a pochodzeniem geograficznym, co pozwoli konsumentom na podejmowanie bardziej świadomego wyboru o ich zakupie.

(19) Innym celem, którego osiągnięcie może być skuteczniejsze na szczeblu unijnym, jest zapewnienie jednolitego poszanowania na terytorium całej Unii dla praw własności intelektualnej związanych z chronionymi w Unii nazwami.

(20) Ramy unijne dotyczące ochrony nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych, przewidujące wpisywanie ich do rejestru, umożliwiają ich rozwój, ponieważ – zapewniając spójniejsze podejście – ramy takie gwarantują uczciwą konkurencję między producentami produktów opatrzonych tymi oznaczeniami i zwiększają wiarygodność samych produktów w oczach konsumentów. Należy przewidzieć przepis dotyczący rozwoju nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych na szczeblu unijnym.

(21) Na podstawie doświadczeń zebranych od chwili wdrożenia rozporządzenia Rady (EWG) nr 2081/1992 z dnia 14 lipca 1992 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych[30] oraz rozporządzenia (WE) nr 510/2006, istnieje potrzeba, aby rozwiązać określone kwestie, objaśnić i uprościć niektóre przepisy oraz usprawnić procedury niniejszego systemu.

---

[30] Dz.U. L 208 z 24.7.1992, s. 1. Rozporządzenie uchylone i zastąpione rozporządzeniem (WE) nr 510/2006.

(22) W świetle obowiązującej praktyki, należy zdefiniować i utrzymać dwa odrębne instrumenty oznaczające związek między produktem a obszarem geograficznym jego pochodzenia, tj. chroniona nazwa pochodzenia i chronione oznaczenie geograficzne. Należy jednakże przyjąć określone zmiany do przedmiotowych definicji – nie zmieniając ich ogólnej koncepcji – tak aby w większym stopniu uwzględniały one definicję oznaczeń geograficznych ustanowioną w Porozumieniu w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej i aby ułatwić ich zrozumienie przedsiębiorcom.

(23) Produkt rolny lub środek spożywczy opatrzony takim opisem geograficznym powinien spełniać określone warunki ustalone w specyfikacji.

(24) Nazwy pochodzenia oraz oznaczenia geograficzne, które mają zostać objęte ochroną na terytoriach państw członkowskich, należy rejestrować jedynie na szczeblu unijnym. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość przyznawania tymczasowej ochrony na szczeblu krajowym, która nie będzie miała wpływu na handel wewnątrzunijny ani międzynarodowy, skutecznej od dnia złożenia wniosku o rejestrację na szczeblu unijnym. Ochrona przysługująca na mocy niniejszego rozporządzenia, pod warunkiem dokonania rejestracji, powinna być dostępna na zasadach równości dla nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych państw trzecich, które spełniają stosowne kryteria oraz zostały objęte ochroną w kraju pochodzenia.

(25) Procedura rejestracji na szczeblu unijnym powinna umożliwiać dowolnej osobie fizycznej lub prawnej posiadającej uzasadniony interes w państwie członkowskim, innym niż państwo członkowskie, w którym złożono wniosek, lub w państwie trzecim, wykonywanie swoich praw przez zgłaszanie swojego sprzeciwu.

(26) Wpis do rejestru chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych powinien również dostarczać informacji podmiotom uczestniczącym w handlu oraz konsumentom

(27) Unia jest w trakcie negocjowania ze swoimi partnerami handlowymi międzynarodowych porozumień obejmujących ochronę nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych. Aby wspierać informowanie opinii publicznej o tym, które nazwy korzystają z tego typu ochrony, a w szczególności, aby zapewnić ochronę rzeczonych nazw i kontrolę nad sposobem ich wykorzystania, mogą być one wpisywane do rejestru chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych. Nazwy te należy wpisywać do rejestru jako chronione oznaczenia geograficzne, chyba że w wymienionych porozumieniach zostaną one wyraźnie oznaczone jako nazwy pochodzenia.

(28) Ze względu na ich szczególny charakter, w odniesieniu do chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych należy przyjąć przepisy szczegółowe w sprawie etykietowania, które będą zobowiązywać producentów do stosowania odpowiednich symboli lub oznaczeń unijnych na opakowaniach. Należy wprowadzić obowiązek stosowania takich symboli lub oznaczeń w przypadku nazw unijnych, tak aby – z jednej strony – przybliżyć konsumentom tę kategorię produktów i gwarancje jakie są z nimi związane – a z drugiej strony – umożliwić zwiększenie rozpoznawalności tych produktów na rynku, tak aby łatwiej było je kontrolować. Uwzględniając wymogi Światowej Organizacji Handlu (WTO), korzystanie z tego

rodzaju symboli i oznaczeń powinno być dobrowolne w przypadku oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia wywodzących się z państwa trzeciego.

(29) Ochronę należy przyznać nazwom wpisanym do rejestru, tak aby zapewnić uczciwe korzystanie z tych nazw i zapobiec praktykom, które mogłyby wprowadzić w błąd konsumentów. Ponadto należy wyraźnie określić środki służące zapewnieniu ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia, w szczególności w zakresie roli odgrywanej przez grupy producentów oraz właściwe organy państw członkowskich.

(30) Należy przewidzieć konkretne odstępstwa – w uproszczonej i jaśniejszej formie – dopuszczające stosowanie zarejestrowanej nazwy jednocześnie z innymi nazwami przez określony okres czasu. W określonych przypadkach, aby pokonać okresowe trudności związane z osiągnięciem długoterminowego celu, jakim jest przestrzeganie specyfikacji przez wszystkich producentów, konkretne odstępstwo może zostać przyznane na okres do 10 lat.

(31) Należy doprecyzować zakres ochrony przyznawanej na mocy niniejszego rozporządzenia, w szczególności w odniesieniu do ograniczeń w zakresie rejestracji nowych znaków towarowych na mocy dyrektywy 2008/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 października 2008 r., tak aby zbliżyć do siebie przepisy państw członkowskich dotyczące znaków towarowych[31], w przypadku których istnieje konflikt z rejestracją chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych, tak jak ma to już miejsce w przypadku rejestracji nowych znaków towarowych na szczeblu unijnym. Takiego doprecyzowania należy dokonać także w odniesieniu do właścicieli wcześniej nabytych praw własności intelektualnej, w szczególności dotyczących znaków towarowych i nazw homonimicznych zarejestrowanych jako chronione nazwy pochodzenia lub chronione oznaczenia geograficzne.

(32) Należy rozszerzyć ochronę nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych o niewłaściwe stosowanie, imitowanie bądź przywoływanie zarejestrowanych nazw w przypadku towarów oraz usług, tak aby zagwarantować wysoki poziom ochrony i zrównać go z poziomem obowiązującym w sektorze wina.

(33) Nazwy zarejestrowane jeszcze na mocy rozporządzenia (WE) nr 510/2006 powinny w sposób ciągły korzystać z ochrony na mocy niniejszego rozporządzenia z chwilą jego wejścia w życie i zostać automatycznie włączone do rejestru.

(34) Szczególnym celem systemu gwarantowanych tradycyjnych specjalności jest wspieranie producentów produktów tradycyjnych w informowaniu konsumentów o cechach stanowiących wartość dodaną ich produktów. W swoim obecnym kształcie system gwarantowanych tradycyjnych specjalności nie wykorzystał jednak swojego potencjału, ponieważ zarejestrowano jedynie kilka nazw. Bieżące przepisy należy zatem poprawić, wyjaśnić i ukierunkować, tak aby sam system stał się bardziej zrozumiały, funkcjonalny i atrakcyjny dla potencjalnych wnioskodawców.

(35) W ramach poprzedniego systemu możliwe było zarejestrowanie nazwy do celów identyfikacyjnych bez rezerwowania tej nazwy w Unii. Ponieważ możliwość ta nie spotkała się z należytym zrozumieniem wśród zainteresowanych stron a funkcję

---

[31] Dz.U. L 299 z 8.11.2008, s. 25.

identyfikowania tradycyjnych produktów – zgodnie z zasadą pomocniczości – można skuteczniej realizować na szczeblu regionalnym lub na szczeblu państwa członkowskiego, należy ją zlikwidować. W świetle zebranych doświadczeń niniejszy system powinien dotyczyć jedynie rezerwacji nazw na terytorium Unii.

(36) Aby mieć pewność, że w ramach niniejszego systemu rejestrowane będą nazwy prawdziwych produktów tradycyjnych, należy dokonać przeglądu innych kryteriów i warunków rejestracji nazw, w szczególności dotyczących definicji „tradycyjności", którą należy zmienić, tak aby obejmowała ona produkty, które produkowane są przez znacząco długi okres czasu. Aby skuteczniej chronić dziedzictwo kulinarne Unii, należy wyraźniej ukierunkować zakres systemu gwarantowanych tradycyjnych specjalności na gotowe dania i produkty przetworzone.

(37) Aby zagwarantować zgodność z wymogami dotyczącymi gwarantowanych tradycyjnych specjalności oraz spójność w ich zakresie, grupy producentów powinny same określić cechy produktu w specyfikacji. Producenci z państw trzecich powinni mieć możliwość zarejestrowania nazwy jako gwarantowanej tradycyjnej specjalności.

(38) Aby gwarantowane tradycyjne specjalności mogły zostać zarezerwowane, powinny zostać zarejestrowane na szczeblu unijnym. Wpis do rejestru powinien również dostarczać informacji podmiotom uczestniczącym w handlu oraz konsumentom.

(39) Aby nie dopuścić do stworzenia nieuczciwych warunków konkurencji, każdy producent, w tym producenci z państw trzecich, powinien mieć możliwość korzystania z zarejestrowanej nazwy a – w stosownych przypadkach – unijnego symbolu związanego z oznaczeniem „gwarantowana tradycyjna specjalność", pod warunkiem, że dany produkt spełnia wymogi stosownej specyfikacji a producent ten został objęty systemem kontroli.

(40) Aby chronić zarejestrowane nazwy przed niewłaściwym wykorzystaniem lub niewłaściwymi praktykami, które mogłyby wprowadzać w błąd konsumentów, ich wykorzystanie powinno zostać zarezerwowane.

(41) W przypadku nazw zarejestrowanych jeszcze na mocy rozporządzenia (WE) nr 509/2006, które – z chwilą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia – nie zostaną objęte jego zakresem, ustanowione w wymienionym rozporządzeniu warunki stosowania tych nazw powinny zachować ważność przez okres przejściowy.

(42) Należy również przewidzieć środki przejściowe obowiązujące w odniesieniu do wniosków o rejestrację otrzymanych przez Komisję przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia.

(43) Należy dokonać wyraźnego podziału norm handlowych między przepisy obowiązkowe stosowane na mocy prawodawstwa dotyczącego wspólnej organizacji rynków a definicje jakościowe stosowane fakultatywnie, które należy włączyć do architektury systemów zapewniania jakości. Definicje jakościowe stosowane fakultatywnie powinny nadal wspierać cele norm handlowych, a więc ich zakres powinien być ograniczony do danego produktu wymienionego w załączniku I do Traktatu.

(44) W świetle celów niniejszego rozporządzenia oraz dla zachowania przejrzystości, niniejsze rozporządzenie powinno regulować kwestię stosowania istniejących definicji jakościowych stosowanych fakultatywnie.

(45) Z myślą o spójnym rozwoju definicji jakościowych stosowanych fakultatywnie opisujących określone cechy i właściwości danego produktu, należy przewidzieć możliwość nadawania Komisji uprawnień do rezerwowania dodatkowych definicji, zmieniania zakresu ochrony danego produktu lub warunków stosowania definicji jakościowej stosowanej fakultatywnie lub jej anulowania przy pomocy aktów delegowanych.

(46) Wartość dodana oznaczeń geograficznych oraz gwarantowanych tradycyjnych specjalności opiera się na zaufaniu konsumentów – a więc jej wiarygodność zależy od obecności skutecznych kontroli i sprawdzianów. Przedmiotowe systemy zapewniania jakości należy objąć systemem monitorowania przewidującym kontrole urzędowe zgodnie z zasadami określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt[32], w tym systemem kontroli prowadzonych na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji. Aby wesprzeć państwa członkowskie w skuteczniejszym stosowaniu rozporządzenia (WE) 882/2004 w zakresie kontroli oznaczeń geograficznych i gwarantowanych tradycyjnych specjalności, w niniejszym rozporządzeniu zawarto odniesienia do najbardziej stosownych artykułów.

(47) Aby zagwarantować konsumentom szczególne cechy oznaczeń geograficznych i gwarantowanych tradycyjnych specjalności, przedsiębiorców należy objąć systemem kontroli zgodności ze specyfikacją produktu.

(48) Aby właściwe organy dawały gwarancję bezstronności i skuteczności, powinny one spełniać szereg kryteriów operacyjnych. Należy przewidzieć przepisy umożliwiające przekazywanie organom kontrolnym uprawnień do przeprowadzania określonych zadań kontrolnych.

(49) W zakresie funkcjonowania i akredytacji organów kontrolnych należy wykorzystać normy europejskie (normy EN) opracowane przez Europejski Komitet Normalizacyjny (CEN) a także normy międzynarodowe opracowane przez Międzynarodową Organizację Normalizacyjną (ISO). Akredytacja tych organów powinna przebiegać zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 765/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiającym wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu[33].

(50) Informacje o działaniach kontrolnych w zakresie oznaczeń geograficznych i gwarantowanych tradycyjnych specjalności należy włączyć do wieloletnich krajowych planów kontroli oraz rocznych sprawozdań przygotowywanych przez państwa członkowskie zgodnie z przepisami rozporządzenia (WE) nr 882/2004.

---

[32] Dz.U. L 191 z 28.5.2004, s. 1.
[33] Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 30.

(51) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość pobierania opłat w celu pokrycia ponoszonych kosztów.

(52) Istniejące przepisy dotyczące ciągłości korzystania z nazw, które są nazwami rodzajowymi, należy uściślić, tak aby terminy rodzajowe, które są podobne do nazwy lub definicji objętej ochroną lub rezerwacją albo stanowią jej część, zachowały swój status nazwy rodzajowej.

(53) Datami według których ustanawiane będzie pierwszeństwo chronologiczne znaku handlowego i nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego powinny być: data złożenia wniosku o rejestrację znaku handlowego w Unii lub w państwach członkowskich oraz data złożenia w Komisji wniosku o ochronę nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego.

(54) Należy podtrzymać przepisy o odrzuceniu lub współistnieniu nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego ze względu na konflikt z wcześniejszym znakiem towarowym.

(55) Kryteria, zgodnie z którymi należy odrzucić późniejsze znaki towarowe lub – w przypadku ich rejestracji – unieważnić je ze względu na konflikt z wcześniejszymi nazwami pochodzenia lub oznaczeniami geograficznymi powinny nawiązywać do ustanowionego zakresu ochrony nazw pochodzenia lub oznaczeń geograficznych.

(56) Przepisy systemów ustanawiające prawa własności intelektualnej, a w szczególności przepisy ustanowione w ramach systemu zapewniania jakości dotyczącego nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych oraz przepisy ustanowione na mocy prawa o znakach towarowych, powinny mieć pierwszeństwo wobec rezerwacji nazw oraz wobec oznaczeń i symboli ustanowionych na mocy systemów zapewniania jakości dotyczących gwarantowanych tradycyjnych specjalności i definicji jakościowych stosowanych fakultatywnie.

(57) Należy uznać i wyraźnie określić rolę grup. Grupy odgrywają kluczową rolę w procesie składania wniosku o rejestrację nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych oraz gwarantowanych tradycyjnych specjalności, w tym w zakresie zmian do specyfikacji oraz wniosków o anulowanie. Grupa może także prowadzić działania związane z nadzorem nad realizacją ochrony zarejestrowanych nazw, zgodnością produkcji ze specyfikacją produktu, informowaniem o zarejestrowanej nazwie i jej promocją, oraz zasadniczo wszelkie działania, których celem jest podniesienie wartości zarejestrowanych nazw i zwiększenie skuteczności systemów zapewniania jakości. Działania te nie powinny jednakże wspierać zachowań antykonkurencyjnych, które byłyby niezgodne z art. 101 i 102 Traktatu, ani do nich prowadzić.

(58) Aby zagwarantować zgodność zarejestrowanych nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych oraz gwarantowanych tradycyjnych specjalności z warunkami ustanowionymi w niniejszym rozporządzeniu, organy krajowe stosownych państw członkowskich powinny dokonywać weryfikacji wniosków przy zachowaniu minimalnych wspólnych przepisów, z krajową procedurą sprzeciwu włącznie. Następnie wnioski powinny zostać zweryfikowane przez Komisję, która upewni się, że nie zawierają one żadnych oczywistych błędów oraz że uwzględniono prawo unijne i interesy zainteresowanych stron spoza państwa członkowskiego, w którym je złożono.

(59) Należy umożliwić rejestrowanie nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych oraz gwarantowanych tradycyjnych specjalności, które spełniają warunki określone w niniejszym rozporządzeniu, w odniesieniu do nazw związanych z produktami pochodzącymi z państw trzecich.

(60) Symbole, oznaczenia i skróty odnoszące się do Unii i oznaczające uczestnictwo w systemie zapewniania jakości oraz posiadanie związanych z nimi praw powinny być chronione zarówno w Unii jak i w państwach trzecich, tak aby zagwarantować, że przedmiotowe symbole, oznaczenia i skróty stosowane są w odniesieniu do autentycznych produktów a klienci nie są wprowadzani w błąd odnośnie do właściwości tych produktów. Ponadto aby ochrona była skuteczna, Komisja powinna mieć dostęp do rozsądnej kwoty środków budżetowych na zasadzie scentralizowanej w ramach rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW)[34] oraz zgodnie z art. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej[35].

(61) Należy skrócić i usprawnić – w szczególności w zakresie procesu podejmowania decyzji – procedurę rejestracji chronionej nazwy pochodzenia, chronionego oznaczenia geograficznego oraz gwarantowanej tradycyjnej specjalności, z okresem badania wniosku i okresem przysługującym na sprzeciw włącznie. Proces podejmowania decyzji w sprawie rejestracji powinien podlegać kompetencjom Komisji, a w określonych warunkach obejmować również pomoc ze strony państw członkowskich. Należy ustanowić procedury umożliwiające zmienianie specyfikacji produktów po ich rejestracji, oraz anulowanie zarejestrowanych nazw, w szczególności jeżeli dana specyfikacja produktu przestała być ściśle przestrzegana lub jeżeli dana nazwa nie jest już stosowana na rynku.

(62) Komisja powinna otrzymać uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 Traktatu, tak aby mogła uzupełniać lub zmieniać niektóre, inne niż istotne, elementy niniejszego rozporządzenia. Należy określić, wobec których elementów stosować będzie można wymienione uprawnienia, a także warunki, którym uprawnienia te będą podlegać.

(63) Aby zapewnić jednolite stosowanie niniejszego rozporządzenia we wszystkich państwach członkowskich, Komisji należy nadać uprawnienia do przyjmowania aktów wykonawczych zgodnie z art. 291 Traktatu. O ile przepisy nie stanowią wyraźnie inaczej, Komisja powinna przyjmować wymienione akty wykonawcze zgodnie z przepisami rozporządzenia (UE) nr XX/XXXX Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia […] r. w sprawie…[36]

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

---

34 Dz.U. L 277 z 21.10.2005, s. 1.

35 Dz.U. L 209 z 11.8.2005, s. 1.

36

Tytuł I

PRZEPISY WPROWADZAJĄCE

Artykuł 1

Przedmiot

1. Celem niniejszego rozporządzenia jest wspieranie producentów produktów rolnych w informowaniu kupujących i konsumentów o cechach produktów i właściwościach ich produkcji rolnej z zapewnieniem:

   – uczciwej konkurencji – rolnikom i producentom produktów rolnych posiadających cechy i właściwości stanowiące wartość dodaną;

   – dostępu konsumentów do wiarygodnych informacji na temat tych produktów;

   – przestrzegania praw własności intelektualnej; oraz

   – praworządności rynku wewnętrznego.

   Przedmiotowe środki mają za zadanie wspierać działalność rolno-przetwórczą oraz systemy rolne związane z produktami wysokiej jakości, przyczyniając się w ten sposób do osiągnięcia celów polityki rozwoju obszarów wiejskich.

2. W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się „systemy zapewniania jakości", które stanowią podstawę do określania oraz – w stosownych przypadkach – ochrony nazw i definicji, które wskazują lub opisują produkty rolne, w szczególności charakteryzujące się:

   a) cechami stanowiącymi wartość dodaną;

   b) właściwościami stanowiącymi wartość dodaną wynikającymi z metod produkcji rolnej lub przetwarzania wykorzystywanych przy ich wytwarzaniu albo z miejsca ich produkcji lub wprowadzenia do obrotu.

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie – w stopniu określonym w jego treści – obejmuje produkty rolne przeznaczone do spożycia przez ludzi wymienione w załączniku I do Traktatu oraz pozostałe produkty wymienione w załączniku I do niniejszego rozporządzenia.

   Systemu zapewniania jakości określonego w tytule III niniejszego rozporządzenia nie stosuje się jednakże do nieprzetworzonych produktów rolnych.

Aby zagwarantować bliski związek między produktami objętymi niniejszym rozporządzeniem a produktami rolnymi lub gospodarką wiejską, Komisja może – w drodze aktów delegowanych – zmieniać załącznik I do niniejszego rozporządzenia.

2. Niniejszego rozporządzenia nie stosuje się do produktów winiarskich, z wyjątkiem octów winnych, ani do napojów spirytusowych czy win aromatyzowanych.

3. Niniejsze rozporządzenie stosuje się bez uszczerbku dla innych szczegółowych przepisów unijnych dotyczących wprowadzania produktów do obrotu, w szczególności w zakresie jednolitej wspólnej organizacji rynków lub etykietowania żywności.

4. Do systemów zapewniania jakości ustanowionych niniejszym rozporządzeniem nie stosuje się dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady[37].

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia:

(1) „systemy zapewniania jakości" oznaczają systemy ustanowione na mocy tytułów II, III i IV;

(2) „grupa" oznacza dowolne stowarzyszenie, niezależnie od jego formy prawnej, skupiające głównie producentów lub przetwórców, których działalność związana jest z tym samym produktem;

(3) „tradycyjny" oznacza udokumentowany jako będący w użyciu na rynku krajowym przez okres dopuszczający przekaz z pokolenia na pokolenie; okres ten powinien odpowiadać okresowi zwykle przypisywanemu dwóm pokoleniom i wynosić co najmniej 50 lat;

(4) „etykietowanie" ma to samo znaczenie co termin w art. 1 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2000/13/WE;

(5) „specyficzność" w odniesieniu do produktu dotyczy cech i właściwości produkcji, które wyraźnie wyróżniają dany produkt spośród innych podobnych produktów należących do tej samej kategorii;

(6) „terminy rodzajowe" oznaczają terminy, które obejmują te nazwy produktów, które – mimo że dotyczą miejsca, regionu lub kraju, w którym dany produkt został pierwotnie wytworzony lub wprowadzony na rynek – zostały przyjęte jako nazwy zwyczajowe danego produktu w Unii.

---

[37] Dz.U. L 204 z 21.7.1998, s. 37.

Tytuł II

CHRONIONE NAZWY POCHODZENIA I CHRONIONE OZNACZENIA GEOGRAFICZNE

Artykuł 4

Cel

Ustanawia się system chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych, tak aby wesprzeć producentów wyrobów powiązanych z danym obszarem geograficznym poprzez:

a) zagwarantowanie uczciwego zwrotu z tytułu właściwości wytwarzanych przez nich produktów;

b) zapewnienie jednolitej ochrony nazw w formie prawa własności intelektualnej na terytorium Unii Europejskiej;

c) udostępnienie konsumentom jasnych informacji na temat właściwości stanowiących wartość dodaną produktów.

Artykuł 5

Definicje nazwy pochodzenia i oznaczenia geograficznego

1. Do celów niniejszego tytułu stosuje się następujące definicje:

   a) „nazwa pochodzenia” to nazwa, którą określa się dany produkt:

      (i) pochodzący z określonego miejsca, regionu lub, w wyjątkowych przypadkach, kraju,

      (ii) w przypadku gdy dany produkt zawdzięcza swoją jakość lub swoje cechy głównie lub wyłącznie szczególnemu środowisku geograficznemu z jego nieodłącznymi czynnikami naturalnym i ludzkim, oraz

      (iii) etapom produkcji, które co do jednego odbywają się na tym samym określonym obszarze geograficznym.

   b) „oznaczenie geograficzne” to nazwa, którą określa się dany produkt:

      (i) pochodzący z określonego miejsca, regionu lub kraju,

      (ii) w przypadku gdy produkt ten zawdzięcza daną właściwość, renomę lub inną cechę swojemu pochodzeniu geograficznemu; oraz

(iii) przynajmniej jednemu etapowi produkcji, który odbywa się na tym określonym obszarze geograficznym.

2. Niezależnie od ust. 1 lit. a) niektóre nazwy należy traktować jako nazwy pochodzenia, jeżeli surowce dla tych produktów pochodzą z obszaru geograficznego większego lub różniącego się od określonego obszaru geograficznego, pod warunkiem, że:

a) został określony obszar wytwarzania tych surowców;

b) istnieją specjalne warunki wytwarzania tych surowców; oraz

c) istnieje system kontroli, przy pomocy którego dopilnowuje się przestrzegania warunków, o których mowa w lit. b),

W przypadku tych nazw pochodzenia, konieczne jest wykazanie, że zostały one uznane za nazwy pochodzenia w kraju, z którego się wywodzą, przed dniem 1 maja 2004 r.

3. Aby uwzględnić specyficzny charakter niektórych sektorów i obszarów, Komisja może – w drodze aktów delegowanych – przyjąć ograniczenia i odstępstwa w odniesieniu do etapów produkcji, które powinny odbywać się na określonym obszarze geograficznym, lub pochodzenia surowców.

Artykuł 6

Charakter nazwy rodzajowej, konflikty z nazwami odmian roślin i ras zwierząt, z homonimami i znakami towarowymi

1. Nazw, które stały się nazwami rodzajowymi, nie można rejestrować jako chronione nazwy pochodzenia lub chronione oznaczenia geograficzne.

2. Nazwa nie może zostać zarejestrowana jako nazwa pochodzenia lub oznaczenie geograficzne, jeżeli koliduje ona z nazwą odmiany roślin lub rasy zwierząt, przez co istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd konsumentów, co do prawdziwego pochodzenia produktu.

3. W przypadku wniosku o rejestrację nazwy, która jest w całości lub w części homonimiczna w stosunku do nazwy figurującej już w rejestrze ustanowionym na mocy art. 11, nazwa ta może zostać zarejestrowana pod warunkiem, że między homonimem rejestrowanym w drugiej kolejności a nazwą wpisaną już do rejestru istnieje wystarczające rozróżnienie w sferze praktyki dotyczące warunków ich stosowania i prezentacji, tak aby nie wprowadzić w błąd konsumentów.

4. W przypadku wniosku o rejestrację nazwy jako nazwa pochodzenia lub oznaczenie geograficzne, nazwa ta nie zostaje zarejestrowana, jeżeli – uwzględniając renomę i rozpoznawalność, jakimi się cieszy znak handlowy, oraz długość okresu, od którego znajduje się on w użyciu – rejestracja nazwy uwzględnionej we wniosku jako nazwa pochodzenia lub oznaczenie geograficzne mogłaby wprowadzić w błąd konsumentów, co do prawdziwej tożsamości produktu.

Artykuł 7

Specyfikacja produktu

1. Aby kwalifikować się jako chroniona nazwa pochodzenia lub chronione oznaczenie geograficzne, produkt musi być zgodny ze specyfikacją, która zawiera przynajmniej następujące informacje:

   a) nazwę, która ma zostać objęta ochroną jako nazwa pochodzenia lub oznaczenie geograficzne;

   b) opis produktu, obejmujący – w stosownych przypadkach – surowce, oraz główne fizyczne, chemiczne, mikrobiologiczne i organoleptyczne cechy produktu;

   c) definicję obszaru geograficznego oraz – w stosownych przypadkach – szczegółowe informacje świadczące o spełnieniu wymogów art. 5 ust. 2;

   d) dowody potwierdzające, że produkt pochodzi z określonego obszaru geograficznego, o którym mowa w art. 5 ust. 1 lit. a) lub b);

   e) opis metod pozyskiwania produktu oraz autentycznych i niezmiennych lokalnych metod a także – w stosownych przypadkach – informacje dotyczące pakowania, jeżeli grupa składająca wniosek zdecyduje o ich uwzględnieniu i przedstawi powody, ze względu na które zapewnienie jakości, pochodzenia lub kontroli wymaga, aby pakowanie odbywało się na określonym obszarze geograficznym.

   f) szczegółowe informacje opisujące następujące kwestie:

      (i) związek między jakością lub cechami produktu a środowiskiem geograficznym, o którym mowa w art. 5 ust. 1 lit. a), lub zależnie od przypadku;

      (ii) związek między daną cechą jakościową, renomą lub inną właściwością produktu rolnego lub środka spożywczego a pochodzeniem geograficznym, o którym mowa w art. 5 ust. 1 lit. b);

   g) nazwy i adresy organów lub jednostek dokonujących kontroli zgodności z wymogami specyfikacji produktu na mocy art. 34 oraz ich szczegółowe zadania;

   h) wszelkie szczegółowe zasady dotyczące etykietowania danego produktu.

3. Aby upewnić się, że informacje zawarte w specyfikacjach produktów będą istotne i konkretne, Komisja może – w drodze aktów delegowanych – ustanowić dodatkowe przepisy dotyczące treści specyfikacji produktu.

Artykuł 8

Treść wniosków o rejestrację

1. We wniosku o rejestrację nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego, o którym mowa w art. 46 ust. 2 lub art. 46 ust. 5, znajdują się przynajmniej następujące informacje:

   a) nazwa i adres grupy składającej wniosek;

   b) specyfikacja produktu, o której mowa w art. 7;

   c) jednolity dokument, w którym uwzględnia się następujące informacje:

      (i) główne punkty specyfikacji produktu: nazwę, opis produktu, w tym – w stosownych przypadkach – szczegółowe zasady dotyczące pakowania i etykietowania, oraz zwięzłą definicję obszaru geograficznego;

      (ii) opis związku między produktem a środowiskiem geograficznym lub pochodzeniem geograficznym, o których mowa w art. 5 ust. 1 lit. a) lub b), w zależności od przypadku, w tym – w stosownych przypadkach – włącznie z elementami szczególnymi opisu produktu lub metody produkcji, które uzasadniają ten związek.

   Wniosek, o którym mowa w art. 46 ust. 5, zawiera ponadto dowód świadczący o tym, że nazwa danego produktu jest chroniona w jego kraju pochodzenia.

2. Dokumentacja wniosku, o której mowa w art. 46 ust.4, obejmuje:

   a) nazwę i adres grupy składającej wniosek;

   b) jednolity dokument, o którym mowa w ust. 1 lit. c);

   c) oświadczenie państwa członkowskiego stwierdzające, że uznaje ono wniosek złożony przez grupę składającą wniosek i spełniający wymogi niezbędne do uzyskania pozytywnej decyzji za zgodny z warunkami niniejszego rozporządzenia i przepisami przyjętymi na jego mocy;

   d) odesłanie do publikacji specyfikacji produktu.

   Państwa członkowskie dopilnowują, aby wersja specyfikacji produktu, na podstawie której wydały one pozytywną decyzję na mocy art. 46 ust. 4, została opublikowana oraz zapewniają dostęp drogą elektroniczną do tej specyfikacji.

Artykuł 9

Przejściowa ochrona krajowa

Państwo członkowskie może – jedynie w trybie tymczasowym – przyznać danej nazwie ochronę na mocy niniejszego rozporządzenia na szczeblu krajowym, ze skutkiem od dnia, w którym w Komisji został złożony wniosek o rejestrację.

Tego rodzaju ochrona na szczeblu krajowym ustaje z dniem, w którym podjęta zostaje decyzja o rejestracji na mocy niniejszego rozporządzenia lub wniosek zostaje wycofany.

Za konsekwencje takiej ochrony na szczeblu krajowym, w przypadku gdy nazwa nie zostanie zarejestrowana na mocy niniejszego rozporządzenia, odpowiada wyłącznie zainteresowane państwo członkowskie.

Środki podejmowane przez państwa członkowskie na mocy akapitu pierwszego wywołują skutki jedynie na szczeblu krajowym i nie mają wpływu na handel wewnątrzunijny i międzynarodowy.

Artykuł 10

Podstawy do sprzeciwu

1. Oświadczenie o sprzeciwie, o którym mowa w art. 48 ust. 1 akapit pierwszy, jest dopuszczalne jedynie, jeżeli Komisja otrzyma je w terminie oraz jeżeli:

   a) wykazano w nim niezgodność z warunkami, o których mowa w art. 5;

   b) wykazano w nim, że rejestracja proponowanej nazwy byłaby sprzeczna z art. 6 ust. 2 lub 3;

   c) wykazano w nim, że rejestracja proponowanej nazwy zagrażałaby istnieniu całkowicie lub częściowo identycznej nazwy lub znaku towarowego albo istnieniu produktów, które zostały legalnie wprowadzone do obrotu przynajmniej pięć lat przed datą publikacji przewidzianą w art. 47 ust. 2 lit. a); lub

   d) przedstawiono w nim szczegółowe informacje, na podstawie których można wnioskować, że nazwa, której dotyczy wniosek o rejestrację, jest nazwą rodzajową.

2. Podstawy do sprzeciwu zostają ocenione w odniesieniu do terytorium Unii Europejskiej.

Artykuł 11

Rejestr chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych

1. Komisja – w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy Komitetu, o którym mowa w art. 54 – ustanawia i aktualizuje na bieżąco rejestr chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych uznanych na mocy niniejszego systemu. Rejestr ten jest powszechnie dostępny.

2. Do rejestru można wpisywać nazwy pochodzenia i oznaczenia geograficzne odnoszące się do produktów państw trzecich chronionych w Unii na mocy porozumień międzynarodowych, w których Unia uczestniczy jako umawiającą się strona. Nazwy te wpisywane są do rejestru jako chronione oznaczenia geograficzne,

chyba że w wymienionych porozumieniach zostały one wyraźnie oznaczone jako chronione nazwy pochodzenia w rozumieniu niniejszego rozporządzenia.

3. Komisja może – w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy Komitetu, o którym mowa w art. 54 – stanowić o kształcie i treści tego rejestru.

Artykuł 12

Nazwy, symbole i oznaczenia

1. Chronione nazwy pochodzenia oraz chronione oznaczenia geograficzne mogą być wykorzystywane przez dowolne przedsiębiorstwo wprowadzające na rynek produkt zgodny z odpowiednią specyfikacją.

2. Ustanawia się symbole unijne służące popularyzacji chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych.

3. W przypadku produktów pochodzących z Unii, które wprowadza się na rynek jako chronione nazwy pochodzenia lub chronione oznaczenia geograficzne zarejestrowane zgodnie z procedurami ustanowionymi w niniejszym rozporządzeniu, na etykietach znajdują się określenia „chroniona nazwa pochodzenia" lub „chronione oznaczenie geograficzne" lub związane z nimi symbole unijne. Ponadto na etykietach można umieścić odpowiednie skróty: „CHNP" lub „CHOG".

4. W przypadku produktów pochodzących z państw trzecich wprowadzanych na rynek pod nazwą wpisaną do rejestru, na etykietach można umieścić oznaczenia, o których mowa w ust. 3, lub powiązane z nimi symbole unijne.

5. Aby zapewnić konsumentom dostęp do właściwych informacji, Komisja – w drodze aktów delegowanych – określa parametry techniczne symboli unijnych oraz zasady etykietowania produktów wprowadzanych na rynek jako chronione nazwy pochodzenia lub chronione oznaczenia geograficzne, włącznie z właściwymi wersjami językowymi, które należy stosować.

Artykuł 13

Ochrona

1. Zarejestrowane nazwy są chronione przed:

   a) wszelkim bezpośrednim lub pośrednim wykorzystywaniem w celach komercyjnych zarejestrowanej nazwy w odniesieniu do produktów nieobjętych rejestracją o ile produkty te są porównywalne do produktów zarejestrowanych pod tą nazwą lub jeśli jej stosowanie stanowi wykorzystywanie renomy chronionej nazwy;

   b) wszelkiego rodzaju niewłaściwym stosowaniem, imitowaniem bądź przywoływaniem, nawet jeśli podano prawdziwe pochodzenie produktu lub usługi lub jeśli chroniona nazwa została przetłumaczona lub towarzyszą jej

określenia takie jak: „styl”, „typ”, „metoda”, „jak produkowane w”, „imitacja” i tym podobne;

c) wszelkimi innymi fałszywymi lub mylącymi wskazaniami odnoszącymi się do pochodzenia, charakteru lub podstawowych właściwości produktu, na opakowaniu wewnętrznym lub zewnętrznym, w materiale reklamowym lub dokumentach odnoszących się do danego produktu oraz opakowaniem produktu w pojemnik mogący przekazać fałszywe wrażenie co do jego pochodzenia;

d) wszelkimi innymi praktykami mogącymi wprowadzić konsumentów w błąd co do prawdziwego pochodzenia produktu.

Jeżeli w chronionej nazwie pochodzenia lub chronionym oznaczeniu geograficznym zawiera się nazwa produktu uznawana za nazwę rodzajową, korzystania z tej nazwy rodzajowej nie uznaje się za sprzeczne z ust. 1 lit. a) lub b).

2. Chronione nazwy pochodzenia i chronione oznaczenia geograficzne nie mogą stać się nazwami rodzajowymi.

3. Państwa członkowskie podejmują odpowiednie kroki administracyjne i sądowe, aby zapobiegać nielegalnemu stosowaniu chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych, o którym mowa w ust. 1, i powstrzymywać je, w szczególności na wniosek grup producentów zgodnie z art. 42 lit. a).

Artykuł 14

Związki między znakami towarowymi, nazwami pochodzenia i oznaczeniami geograficznymi

1. Jeżeli na mocy niniejszego rozporządzenia zarejestrowano nazwę pochodzenia lub oznaczenie geograficzne, odmawia się rejestracji znaku towarowego, którego stosowanie byłoby sprzeczne z art. 13 i który nawiązuje do tego samego rodzaju produktu w przypadku, gdy wniosek o rejestrację tego znaku towarowego został złożony po terminie złożenia w Komisji wniosku o rejestrację przedmiotowej nazwy lub oznaczenia.

Znaki towarowe zarejestrowane z naruszeniem akapitu pierwszego są unieważniane.

2. Nie naruszając przepisów art. 6 ust. 4, znak towarowy, którego stosowanie jest sprzeczne z art. 13, w sprawie którego – w dobrej wierze: złożono wniosek, dokonano rejestracji lub – jeżeli stosowne prawodawstwo dopuszcza taką możliwość – nabyto go przez używanie na terytorium Unii Europejskiej przed datą przedłożenia Komisji wniosku o ochronę nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego, może pozostać w użyciu zaś okres jego stosowania może zostać przedłużony niezależnie od rejestracji nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego, pod warunkiem, że brak jest podstaw do jego unieważnienia lub cofnięcia na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie

wspólnotowego znaku towarowego[38] lub dyrektywy 2008/95/WE. W takich przypadkach dozwolone jest stosowanie zarówno chronionej nazwy pochodzenia lub chronionego oznaczenia geograficznego jak i odpowiednich znaków towarowych.

3. Przepisy ust. 1 stosuje się niezależnie od przepisów dyrektywy 2008/95/WE.

Artykuł 15

Tymczasowe odstępstwa w sprawie stosowania chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych

1. Nie naruszając przepisów art. 14, produkty pochodzące z państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, innego niż państwo wnioskodawcy, których określenie obejmuje lub zawiera nazwę będącą w sprzeczności z art. 13 ust. 1 mogą nadal stosować zastrzeżoną nazwę przez okres przejściowy do pięciu lat, jedynie jeżeli w dopuszczalnym oświadczeniu o sprzeciwie na mocy art. 48 wykazano, że:

   a) rejestracja tej nazwy zagroziłaby istnieniu całkowicie lub częściowo identycznej nazwy; lub

   b) produkty te wprowadzane są do obrotu pod tą nazwą na danym terytorium od przynajmniej pięciu lat poprzedzających datę publikacji przewidzianej w art. 47 ust. 2 akapit pierwszy.

2. Nie naruszając przepisów art. 14, Komisja może – w drodze aktów wykonawczych – podjąć decyzję o przedłużeniu okresu przejściowego, o którym mowa w ust. 1, do 15 lat w należycie uzasadnionych przypadkach, jeżeli wykazano, że korzystanie z nazwy niespełniającej wymogów specyfikacji nie było w żadnym razie podyktowane chęcią odniesienia korzyści z renomy zarejestrowanej nazwy, oraz wykazano, że nie doszło do wprowadzenia konsumentów w błąd co do prawdziwego pochodzenia danego produktu ani nie było takiego zagrożenia.

3. Stosując nazwę, o której mowa w ust. 1 i 2, należy umieścić na etykiecie wyraźne i widoczne oznaczenie kraju pochodzenia.

4. W określonych przypadkach, aby pokonać okresowe trudności związane z osiągnięciem długoterminowego celu, jakim jest przestrzeganie specyfikacji przez wszystkich producentów, państwa członkowskie mogą również przyznać okres przejściowy do 10 lat, który wchodzi w życie z dniem złożenia w Komisji wniosku, pod warunkiem, że dani producenci legalnie wprowadzają przedmiotowy produkt na rynek, stosując przedmiotowe nazwy nieprzerwanie przez okres przynajmniej ostatnich pięciu lat poprzedzających złożenie wniosku w Komisji.

   Akapit pierwszy stosuje się odpowiednio do chronionej nazwy pochodzenia lub chronionego oznaczenia geograficznego odnoszących się obszaru geograficznego położonego w państwie trzecim.

   Przedmiotowe okresy przejściowe są wymieniane w dokumentacji wniosku, o której mowa w art. 8 ust. 2.

---

[38] Dz.U. L 78 z 24.3.2009, s. 1.

Artykuł 16

Przepisy przejściowe

1. Nazwy wypisane do rejestru przewidzianego w art. 7 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 510/2006 zostają automatycznie wpisane do rejestru, o którym mowa w art. 11 niniejszego rozporządzenia. Odpowiednie specyfikacje produktu są traktowane jako specyfikacje produktu, o których mowa w art. 7. Wszelkie szczegółowe przepisy krajowe związane z tymi rejestracjami nadal obowiązują.

2. Aby chronić prawa i uzasadnione interesy przedmiotowych producentów lub zainteresowanych stron, Komisja może – w drodze aktów delegowanych – ustanowić dodatkowe przepisy przejściowe.

3. Niniejsze rozporządzenie stosuje się bez uszczerbku dla dowolnego prawa współistnienia nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych z jednej strony oraz znaków towarowych z drugiej, obowiązującego na mocy rozporządzenia (WE) nr 510/2006.

Tytuł III

GWARANTOWANE TRADYCYJNE SPECJALNOŚCI

Artykuł 17

Cel

System gwarantowanych tradycyjnych specjalności ustanawia się, aby wspierać producentów produktów tradycyjnych we wprowadzaniu tych produktów na rynek i informowaniu konsumentów o cechach stanowiących wartość dodaną.

Artykuł 18

Kryteria

1. Nazwa kwalifikuje się do zarejestrowania jako gwarantowana tradycyjna specjalność jeżeli opisuje ona określony produkt przetworzony, który:

   a) otrzymano z zastosowaniem trybu produkcji i składu odpowiadającego tradycyjnej praktyce w odniesieniu do tego produktu; oraz

   b) został wytworzony z surowców lub składników, które są tradycyjnie stosowane.

2. Aby zostać zarejestrowana, nazwa musi:

   a) być tradycyjnie stosowana w odniesieniu do określonego produktu; lub

   b) oznaczać tradycyjną formę danego produktu.

3. Nazwy nie można zarejestrować, jeżeli odnosi się ona jedynie do właściwości o charakterze ogólnym mających zastosowanie wobec szeregu produktów, lub do tych przewidzianych przez określone prawodawstwo unijne.

4. Aby zadbać o sprawne funkcjonowanie przedmiotowego systemu, Komisja może – w drodze aktów delegowanych – dodatkowo uszczegółowić treść niezbędnych kryteriów kwalifikowalności.

Artykuł 19

Specyfikacja produktu

1. Aby kwalifikować się jako gwarantowana tradycyjna specjalność, produkt musi być zgodny ze specyfikacją, która zawiera następujące informacje:

a) nazwę będącą przedmiotem wniosku o rejestrację we właściwych wersjach językowych;

b) opis produktu, w tym jego główne cechy fizyczne, chemiczne, mikrobiologiczne lub organoleptyczne, wskazujące na specyfikę produktu;

c) opis metody produkcji, której przestrzegać muszą producenci, w tym charakteru i cech wykorzystywanych surowców lub składników, oraz metody przygotowania produktu; oraz

d) główne elementy tradycyjnego charakteru produktu.

2. Aby upewnić się, że informacje zawarte w specyfikacjach produktów są istotne i konkretne, Komisja może – w drodze aktów delegowanych – ustanowić przepisy dotyczące sporządzania specyfikacji produktu.

Artykuł 20

Treść wniosków o rejestrację

1. Wniosek o rejestrację nazwy jako gwarantowanej tradycyjnej specjalności, o którym mowa w art. 46 ust. 2 lub art. 46 ust. 5, zawiera następujące informacje:

a) nazwę i adres grupy składającej wniosek;

b) specyfikację produktu, o której mowa w art. 19;

2. Dokumentacja wniosku, o której mowa w art. 46 ust.4, obejmuje:

a) elementy, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu; oraz

b) oświadczenie państwa członkowskiego stwierdzające, że uznaje ono wniosek złożony przez grupę i spełniający wymogi niezbędne do uzyskania pozytywnej decyzji za zgodny z warunkami niniejszego rozporządzenia i przepisami przyjętymi na jego mocy;

Artykuł 21

Podstawy do sprzeciwu

1. Oświadczenie o sprzeciwie, o którym mowa w art. 48 ust. 1 akapit pierwszy, jest dopuszczalne jedynie, jeżeli Komisja otrzyma je w terminie oraz jeżeli:

a) przedstawiono w nim należycie uzasadnione powody świadczące o tym, że proponowana rejestracja jest niezgodna z warunkami niniejszego rozporządzenia; lub

b) przedstawiono w nim szczegółowe informacje na temat wcześniejszego stosowania nazwy, dla której proponowana rejestracja stanowiłaby zagrożenie.

2. Kryteria, o których mowa w ust. 1 lit. b) ocenia się w odniesieniu do terytorium Unii Europejskiej.

Artykuł 22

Rejestr gwarantowanych tradycyjnych specjalności

1. Komisja – w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy Komitetu, o którym mowa w art. 54 – ustanawia i aktualizuje na bieżąco rejestr gwarantowanych tradycyjnych specjalności uznanych na mocy niniejszego systemu. Rejestr ten jest powszechnie dostępny.

2. Komisja może – w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy Komitetu, o którym mowa w art. 54 – stanowić o kształcie i treści tego rejestru.

Artykuł 23

Nazwy, symbole i oznaczenia

1. Nazwa zarejestrowana jako gwarantowana tradycyjna specjalność może być wykorzystywana przez dowolne przedsiębiorstwo wprowadzające na rynek produkt zgodny z odpowiednią specyfikacją.

2. Ustanawia się symbol unijny służący popularyzacji systemu gwarantowanych tradycyjnych specjalności.

3. W przypadku produktów pochodzących z Unii, które wprowadza się na rynek jako gwarantowane tradycyjne specjalności zarejestrowane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, na etykietach – nie naruszając przepisów ust. 4 – umieszcza się symbol, o którym mowa w ust. 2.

   W przypadku gwarantowanych tradycyjnych specjalności produkowanych poza terytorium Unii umieszczenie symbolu na etykiecie nie jest obowiązkowe.

   Symbol, o którym mowa w ust. 2, można uzupełnić lub zastąpić oznaczeniem „gwarantowana tradycyjna specjalność”.

4. Aby zapewnić konsumentom dostęp do właściwych informacji, Komisja – w drodze aktów delegowanych – określa parametry techniczne symbolu unijnego oraz zasady etykietowania produktów opatrzonych nazwą gwarantowana tradycyjna specjalność, włącznie z właściwymi wersjami językowymi, które należy stosować.

Artykuł 24

Ograniczenie stosowania zarejestrowanych nazw

1. Zarejestrowane nazwy są chronione przed wszelkiego rodzaju niewłaściwym stosowaniem, imitowaniem bądź przywoływaniem oraz przed wszelkimi innymi praktykami, które mogłyby wprowadzić w błąd konsumentów.

2. Państwa członkowskie dopilnowują, aby opisy handlowe stosowane na szczeblu krajowym nie prowadziły do mylenia innych nazw z zarejestrowanymi nazwami.

3. Komisja może – w drodze aktów wykonawczych – ustanowić przepisy dotyczące ochrony gwarantowanych tradycyjnych specjalności.

Artykuł 25

Przepisy przejściowe

1. Nazwy zarejestrowane zgodnie z art. 13 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 509/2006, odnoszące się do produktów podlegających zakresowi niniejszego tytułu, zostają automatycznie wpisane do rejestru, o którym mowa w art. 22 niniejszego rozporządzenia. Odpowiednie specyfikacje produktu są traktowane jako specyfikacje produktu, o których mowa w art. 19. Wszelkie szczegółowe przepisy krajowe związane z tymi rejestracjami nadal obowiązują. Nazwy odnoszące się do produktów niemieszczących się w zakresie niniejszego tytułu można nadal stosować na warunkach przewidzianych w rozporządzeniu (WE) nr 509/2006, do dnia 31 grudnia 2017 r.

2. Nazwy zarejestrowane zgodnie z wymogami ustanowionymi w art. 1 ust. 1 akapit pierwszy oraz w art. 13 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 509/2006, w tym nazwy zarejestrowane na podstawie wniosków, o których mowa w art. 55 ust. 1 akapit drugi niniejszego rozporządzenia, można nadal stosować na warunkach przewidzianych w rozporządzeniu (WE) nr 509/2006, do dnia 31 grudnia 2017 r.

3. Aby chronić prawa i uzasadnione interesy przedmiotowych producentów lub zainteresowanych stron, Komisja może – w drodze aktów delegowanych – ustanowić dodatkowe przepisy przejściowe.

Tytuł IV

DEFINICJE JAKOŚCIOWE STOSOWANE FAKULTATYWNIE

Artykuł 26

Cel

Ustanawia się system definicji jakościowych stosowanych fakultatywnie, którego celem jest wspieranie producentów produktów rolnych posiadających cechy i właściwości stanowiące wartość dodaną w informowaniu o tych cechach i właściwościach na rynku wewnętrznym, a w szczególności wspieranie i uzupełnianie szczegółowych norm handlowych.

Artykuł 27

Istniejące definicje jakościowe stosowane fakultatywnie

1. Definicje jakościowe stosowane fakultatywnie objęte niniejszym systemem z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia wymieniono w załączniku II do niniejszego rozporządzenia wraz z aktami ustanawiającymi przedmiotowe definicje i warunkami stosowania tych definicji.

2. Definicje jakościowe stosowane fakultatywnie, o których mowa w ust. 1, obowiązują niezmiennie dopóki nie zostaną one zmienione lub unieważnione na mocy art. 28.

Artykuł 28

Rezerwowanie, zmienianie i unieważnianie

Aby uwzględnić oczekiwania konsumentów, rozwój wiedzy naukowej i technicznej, sytuację na rynku oraz zmiany w zakresie norm handlowych i norm międzynarodowych, Komisja – w drodze aktów delegowanych – może:

a) zarezerwować dodatkową definicję jakościową stosowaną fakultatywnie, ustanawiając warunki jej stosowania;

b) zmienić warunki stosowania definicji jakościowej stosowanej fakultatywnie; lub

c) unieważnić definicję jakościową stosowaną fakultatywnie.

Artykuł 29

Dodatkowe definicje jakościowe stosowane fakultatywnie

1. Dodatkowe definicje jakościowe stosowane fakultatywnie muszą spełniać następujące kryteria:

   a) definicja nawiązuje do cechy produktu lub właściwości produkcji rolnej lub procesu przetwarzania;

   b) stosowanie definicji nadaje wartości dodanej danemu produktowi w porównaniu z produktem podobnego rodzaju; oraz

   c) konsumenci w kilku państwach członkowskich zostali poinformowani o cechach lub właściwościach, o których mowa w lit. a), w momencie wprowadzania produktu na rynek.

   Komisja uwzględnia wszelkie stosowne normy międzynarodowe.

2. Definicje stosowane fakultatywnie, które opisują techniczne właściwości produktu, ponieważ wymaga tego wdrożenie obowiązkowych norm handlowych, a nie dlatego, że ich celem jest informowanie konsumentów o właściwościach tych produktów, nie są rezerwowane na mocy niniejszego systemu.

3. Aby uwzględnić specyficzny charakter niektórych sektorów oraz oczekiwania konsumentów, Komisja może – w drodze aktów delegowanych – ustanowić szczegółowe przepisy dotyczące kryteriów, o których mowa w ust. 1.

Artykuł 30

Ograniczenia zakresu stosowania

1. Definicja jakościowa stosowana fakultatywnie może być stosowana jedynie w odniesieniu do produktów, które spełniają odpowiednie warunki stosowania.

2. Państwa członkowskie podejmują odpowiednie środki, aby upewnić się, że etykietowanie produktu nie prowadzi do niejasności w kwestii oznaczenia jako definicja jakościowa stosowana fakultatywnie.

3. Komisja może – w drodze aktów wykonawczych – ustanowić przepisy dotyczące stosowania definicji jakościowych stosowanych fakultatywnie.

Artykuł 31

Monitorowanie

Państwa członkowskie przeprowadzają – w oparciu o analizę ryzyka – kontrole, aby dopilnować przestrzegania wymogów niniejszego tytułu, zaś w przypadku naruszania przepisów stosują odpowiednie kary administracyjne.

Tytuł V

PRZEPISY WSPÓLNE

Rozdział I

Kontrole urzędowe dotyczące chronionych nazw pochodzenia, chronionych oznaczeń geograficznych i gwarantowanych tradycyjnych specjalności

Artykuł 32

Zakres stosowania

Przepisy niniejszego rozdziału stosuje się w odniesieniu do systemów jakości opisanych w tytule II i tytule III.

Artykuł 33

Wyznaczanie właściwego organu

1. Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 882/2004 państwa członkowskie wyznaczają właściwy organ lub właściwe organy odpowiedzialne za kontrole urzędowe przeprowadzane w celu sprawdzenia zgodności z wymogami prawnymi związanymi z systemami zapewniania jakości ustanowionymi na mocy niniejszego rozporządzenia.

   Procedury i wymogi rozporządzenia (WE) nr 882/2004 stosuje się odpowiednio do kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z wymogami prawnymi związanymi z systemami zapewniania jakości obejmującymi wszystkie produkty figurujące w załączniku I do niniejszego rozporządzenia.

2. Właściwe organy, o których mowa w ust. 1, dają gwarancję obiektywności i bezstronności oraz dysponują wykwalifikowanym personelem i zasobami niezbędnymi do sprawowania swoich funkcji.

3. Kontrole urzędowe obejmują:

   a) sprawdzenie zgodności produktu ze stosowną specyfikacją produktu; oraz

   b) sprawdzenie stosowania zarejestrowanych nazw w odniesieniu do produktu wprowadzonego do obrotu, zgodnie z art. 13 w przypadku nazw zarejestrowanych na mocy tytułu II oraz zgodnie z art. 24 w przypadku nazw zarejestrowanych na mocy tytułu III.

Artykuł 34

Kontrola zgodności ze specyfikacją produktu

1. W odniesieniu do chronionych nazw pochodzenia, chronionych oznaczeń geograficznych i gwarantowanych tradycyjnych specjalności, którymi oznacza się produkty pochodzące z terytorium Unii, w następujący sposób zapewnia się sprawdzenie zgodności ze specyfikacją produktu, jeszcze przed wprowadzeniem tego produktu do obrotu:

   a) jeden lub kilka właściwych organów, o których mowa w art. 33 niniejszego rozporządzenia; lub

   b) jeden lub więcej organów kontrolnych w rozumieniu art. 2 punkt piąty rozporządzenia (WE) nr 882/2004, działających jako jednostki certyfikujące produkty.

   Koszty takiego sprawdzenia kontroli zgodności ze specyfikacją produktu mogą być ponoszone przez przedsiębiorstwa podlegające kontroli.

2. W odniesieniu do nazw pochodzenia, oznaczeń geograficznych i gwarantowanych tradycyjnych specjalności, którymi oznacza się produkty pochodzące z państw trzecich, następujące podmioty zapewniają sprawdzenie zgodności ze specyfikacją produktu, jeszcze przed wprowadzeniem tego produktu do obrotu:

   a) jeden lub kilka organów publicznych wyznaczonych przez państwo trzecie; lub

   b) jedna lub kilka jednostek certyfikujących produkty.

3. Państwa członkowskie podają do wiadomości publicznej nazwę i adres organów i jednostek, o których mowa w ust. 1, i okresowo aktualizują te dane.

   Komisja podaje do wiadomości publicznej nazwę i adres organów i jednostek, o których mowa w ust. 2, i okresowo aktualizuje te dane.

4. Komisja może – w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy Komitetu, o którym mowa w art. 54 – określić środki, przy pomocy których podaje się do wiadomości publicznej nazwy i adresy jednostek certyfikujących produkty, o których mowa w ust. 1 i 2.

Artykuł 35

Nadzór nad stosowaniem nazw na rynku

Państwa członkowskie przekazują do wiadomości Komisji nazwy i adresy właściwych organów, o których mowa w art. 33. Komisja podaje do wiadomości publicznej nazwy i adresy tych organów.

Artykuł 36

Powierzanie zadań organom kontrolnym

1. Właściwe organy mogą przekazywać określone zadania związane z kontrolami urzędowymi systemów jakości jednemu organowi kontrolnemu lub ich większej grupie, zgodnie z art. 5 rozporządzenia (WE) nr 882/2004.

2. Przedmiotowe organy kontrolne podlegają akredytacji zgodnie z normą europejską EN 45011 lub ISO/IEC Guide 65 (Ogólne wymogi dla organów obsługujących systemy certyfikacji produktów).

3. Akredytacja, o której mowa w ust. 2, może zostać przeprowadzona przez:

   a) krajową jednostkę akredytującą na terytorium Unii, zgodnie z przepisami rozporządzenia (WE) nr 765/2008; lub

   b) jednostkę akredytującą poza terytorium Unii, która jest sygnatariuszem wielostronnej umowy o uznawaniu pod auspicjami Międzynarodowego Forum Akredytacyjnego.

Artykuł 37

Planowanie działań kontrolnych i sprawozdawczość na ich temat

1. Państwa członkowskie dopilnowują, aby kontrole dotyczące zobowiązań na mocy niniejszego rozdziału zostały wyraźnie uwzględnione w oddzielnej sekcji w ramach wieloletnich krajowych planów kontroli, zgodnie z art. 41, 42 i 43 rozporządzenia (WE) nr 882/2004.

2. Roczne sprawozdania dotyczące kontroli zobowiązań ustanowionych na mocy niniejszego rozporządzenia zawierają osobną sekcję poświęconą informacjom wymienionym w art. 44 rozporządzenia (WE) nr 882/2004.

Rozdział II

Gwarancje w niektórych przypadkach wcześniejszego stosowania

Artykuł 38

Terminy rodzajowe

1. Nie naruszając przepisów art. 13, niniejsze rozporządzenie nie wpływa na stosowanie terminów, które w Unii mają status terminów rodzajowych, nawet jeżeli taki termin rodzajowy stanowi część nazwy, która jest chroniona na mocy systemu zapewniania jakości.

3. Aby ustalić, czy termin stał się rodzajowy czy też nie, uwzględnia się wszystkie czynniki, w szczególności:

a) bieżącą sytuację w państwach członkowskich oraz w obszarach konsumpcji;

b) stosowne krajowe lub unijne akty prawne.

4. Aby w pełni chronić prawa zainteresowanych stron, Komisja może – w drodze aktów delegowanych – ustanowić dodatkowe przepisy dotyczące określania statusu nazwy lub definicji rodzajowej, o którym mowa w ust. 1.

Artykuł 39

Odmiany roślin i gatunki zwierząt

1. Jeżeli nazwa lub definicja, chroniona lub zarezerwowana na mocy systemu zapewniania jakości opisanego w tytule II, tytule III lub tytule IV zawiera lub obejmuje nazwę odmiany roślin lub gatunku zwierząt, niniejsze rozporządzenie nie wyklucza wprowadzenia na rynek produktu, którego etykieta zawiera przedmiotową nazwę odmiany roślin lub gatunku zwierząt, pod warunkiem że:

a) dany produkt zawiera wskazaną odmianę lub wskazany gatunek lub został z nich otrzymany;

b) nie dochodzi do wprowadzenia w błąd konsumentów;

c) stosowanie nazwy danej odmiany lub danego gatunku mieści się w ramach uczciwej konkurencji;

d) stosowanie przedmiotowych nazw nie prowadzi do wykorzystywania renomy chronionej definicji; oraz

e) w przypadku systemu zapewniania jakości opisanego w tytule II, produkcja i wprowadzanie do obrotu produktu z danej odmiany lub danego gatunku pod przedmiotową nazwą odbywały się poza obszarem jego pochodzenia przed datą złożenia wniosku o rejestrację oznaczenia geograficznego.

2. Aby dodatkowo uściślić zakres praw i wolności przedsiębiorstw spożywczych odnośnie do stosowania nazw odmian roślin lub gatunków zwierząt, o których mowa w ust. 1, Komisja może – w drodze aktów delegowanych – ustanowić przepisy dotyczące zasad stosowania tych nazw.

Artykuł 40

Stosunek do własności intelektualnej

Systemy zapewniania jakości opisane w tytułach III i IV stosuje się nie naruszając przepisów unijnych ani przepisów państw członkowskich regulujących kwestię własności intelektualnej, a w szczególności przepisów dotyczących nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych oraz znaków towarowych.

Rozdział III

Oznaczenia i symbole systemów zapewniania jakości oraz rola producentów

Artykuł 41

Ochrona oznaczeń i symboli

1. Oznaczenia, skróty i symbole odnoszące się do systemów zapewniania jakości można stosować jedynie do etykietowania produktów wytwarzanych zgodnie z przepisami systemu zapewniania jakości, do którego się one odnoszą. Dotyczy to w szczególności następujących oznaczeń, skrótów i symboli:

   a) „chroniona nazwa pochodzenia", „chronione oznaczenie geograficzne", „oznaczenie geograficzne", „CHNP", „CHOG", oraz powiązane z nimi symbole, zgodnie z tytułem II;

   b) „gwarantowana tradycyjna specjalność", „GTS", oraz powiązane z nią symbole, zgodnie z tytułem III.

2. Zgodnie z art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005 Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) może, w sposób scentralizowany, z inicjatywy Komisji lub na jej rzecz, finansować wsparcie administracyjne w zakresie: rozwoju, działań przygotowawczych, monitorowania, wsparcia administracyjnego i prawnego, ochrony prawnej, opłat rejestracyjnych, opłat za przedłużenie ważności, opłat za usługi „mark watching", opłat z tytułu spraw sądowych i wszelkich innych powiązanych środków, niezbędnych do ochrony stosowania oznaczeń, skrótów i symboli odnoszących się do systemów zapewniania jakości przed niewłaściwym stosowaniem, imitowaniem bądź przywoływaniem lub przed wszelkimi innymi praktykami, które mogłyby wprowadzić w błąd konsumentów, na terytorium Unii i w państwach trzecich.

3. Komisja przyjmuje – w drodze aktów wykonawczych – przepisy dotyczące jednolitej ochrony oznaczeń, skrótów i symboli, o których mowa w ust. 1.

Artykuł 42

Rola grup

Nie naruszając szczegółowych przepisów dotyczących organizacji producentów i organizacji międzybranżowych ustanowionych w rozporządzeniu (WE) nr 1234/2007, grupom przysługuje prawo do:

a) udziału w działaniach, których celem jest zapewnienie jakości produktów danej grupy na rynku, poprzez monitorowanie stosowania nazw w handlu oraz – tam gdzie to konieczne – informowanie właściwych organów, o których mowa w art. 33, na mocy przepisów art. 13 ust. 3;

b) opracowywanie informacji i działań promocyjnych, których celem jest informowanie konsumentów o cechach produktów stanowiących wartość dodaną;

c) rozwoju działań związanych z zapewnianiem zgodności produktu z jego specyfikacją;

d) podejmowania działań mających na celu poprawę funkcjonowania systemu, w tym do rozwijania wiedzy fachowej na temat gospodarki, realizowania analiz gospodarczych, upowszechniania informacji gospodarczych na temat sytemu i świadczenia usług doradczych na rzecz producentów.

Artykuł 43

Prawo do korzystania z systemów

1. Państwa członkowskie dopilnowują, aby każde przedsiębiorstwo przestrzegające przepisów tytułu II i III miało prawo do uczestniczenia w systemie kontroli, o którym mowa w art. 34.

2. Przedsiębiorstwa przetwarzające lub przechowujące produkt oznaczony jako tradycyjna specjalność, chroniona nazwa pochodzenia lub chronione oznaczenie geograficzne lub takie, które wprowadzają przedmiotowy produkt oznaczony jako gwarantowana tradycyjna specjalność, chroniona nazwa pochodzenia i chronione oznaczenie geograficzne do obrotu również podlegają systemowi kontroli, o którym mowa w rozdziale I niniejszego tytułu.

3. Państwa członkowskie dopilnowują, aby przedsiębiorcy wyrażający wolę przestrzegania przepisów systemu zapewniania jakości określonego w tytułach III i IV mieli taką możliwość i nie napotykali na przeszkody w uczestnictwie, które są dyskryminacyjne lub też pozbawione obiektywnych podstaw.

Artykuł 44

Opłaty

Nie naruszając przepisów rozporządzenia (WE) nr 882/2004 a w szczególności przepisów jego rozdziału VI tytuł II, państwa członkowskie mogą pobierać opłaty, które pokryją koszty zarządzania systemami jakości ponoszone przez te państwa, w tym koszty poniesione z tytułu obsługi wniosków, oświadczeń o sprzeciwie, wniosków o zmiany i wniosków o anulowanie przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.

Rozdział IV

Proces składania wniosków i rejestracji w odniesieniu do nazw pochodzenia, oznaczeń geograficznych oraz gwarantowanych tradycyjnych specjalności

Artykuł 45

Zakres procesu składania wniosków

Przepisy niniejszego rozdziału stosuje się w odniesieniu do systemów jakości opisanych w tytule II i tytule III.

Artykuł 46

Wniosek o rejestrację nazw

1. Wnioski o rejestrację nazw w ramach systemów zapewniania jakości, o których mowa w art. 45, mogą składać jedynie grupy.

   W wyjątkowych warunkach, możliwe jest potraktowanie osoby fizycznej lub prawnej jako grupy.

   Aby nie dopuścić do stosowania nieproporcjonalnych wymogów, Komisja może – w drodze aktów delegowanych – określić wyjątkowe warunki, o których mowa w akapicie drugim.

2. Jeżeli wniosek złożony na mocy systemu określonego w tytule II dotyczy obszaru geograficznego położonego w państwie członkowskim, lub wniosek złożony na mocy systemu określonego w tytule III został przygotowany przez grupę, której siedziba znajduje się w państwie członkowskim, wniosek ten kierowany jest do organów tego państwa członkowskiego.

   Państwo członkowskie rozpatruje wniosek przy wykorzystaniu właściwych środków, aby sprawdzić, czy jest on uzasadniony i czy spełnia wymogi danego systemu.

3. Państwo członkowskie – w ramach badania wniosku, o którym mowa w akapicie drugim – wszczyna krajową procedurę sprzeciwu, dopilnowując odpowiedniego opublikowania wniosku i przewidując rozsądny okres, w którym każda osoba fizyczna lub prawna mająca uzasadniony interes oraz mająca siedzibę lub miejsce pobytu na terytorium tego państwa, może wnieść sprzeciw wobec wniosku.

4. Jeżeli – pod dokonaniu oceny wszelkich otrzymanych sprzeciwów – państwo członkowskie uzna, że wymogi niniejszego rozporządzenia zostały spełnione, może podjąć decyzję pozytywną i przekazać dokumentację wniosku Komisji.

Państwo członkowskie dopilnowuje, aby wydana przez nie decyzja pozytywna została podana do wiadomości publicznej, oraz aby wszelkie osoby fizyczne i prawne mające uzasadniony interes mogły skorzystać ze środków odwoławczych.

5. Jeżeli wniosek złożony na mocy systemu określonego w tytule II dotyczy obszaru geograficznego położonego w państwie trzecim, lub wniosek złożony na mocy systemu określonego w tytule III został przygotowany przez grupę, której siedziba znajduje się w państwie trzecim, wniosek ten składany jest w Komisji – bezpośrednio lub za pośrednictwem organów danego państwa trzeciego.

6. Dokumenty, o których mowa w niniejszym artykule, są przesyłane do Komisji w jednym z języków urzędowych Unii.

7. Aby usprawnić proces składania wniosków oraz doprecyzować kształt i treść wniosków, w tym wniosków dotyczących terytorium więcej niż jednego kraju, Komisja może – w drodze aktów delegowanych – ustanowić niezbędne przepisy.

Artykuł 47

Badanie wniosku przez Komisję i publikacja otwierająca procedurę sprzeciwu

1. Komisja rozpatruje wniosek otrzymany na mocy art. 46 przy wykorzystaniu właściwych środków, aby sprawdzić, czy jest on uzasadniony i czy spełnia wymogi danego systemu. Badanie wniosku nie powinno trwać dłużej niż sześć miesięcy.

   Komisja – w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy Komitetu, o którym mowa w art. 54 – podaje do wiadomości publicznej wykaz nazw, w odniesieniu do których złożono w Komisji wniosek o rejestrację, wraz z datą ich przedłożenia.

2. Jeżeli po zbadaniu wniosku zgodnie z ust. 1 akapit pierwszy Komisja uzna, że wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu zostały spełnione, publikuje ona – w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy Komitetu, o którym mowa w art. 54 – w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* następujące informacje:

   a) w przypadku wniosków złożonych na mocy systemu określonego w tytule II, dokument jednolity oraz odesłanie do publikacji specyfikacji produktu;

   b) w przypadku wniosków złożonych na mocy systemu określonego w tytule III, specyfikację.

Artykuł 48

Procedura sprzeciwu

1. Oświadczenie o sprzeciwie może zostać złożone w Komisji w terminie dwóch miesięcy od dnia publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* przez organy państwa członkowskiego lub państwa trzeciego albo osobę fizyczną lub prawną mającą uzasadniony interes oraz mającą siedzibę na terytorium państwa trzeciego.

   Każda osoba fizyczna lub prawna mająca uzasadniony interes, mająca siedzibę lub miejsce pobytu na terytorium państwa członkowskiego innego niż państwo, z

którego pochodzi złożony wniosek, może złożyć oświadczenie o sprzeciwie w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę, w terminie, który umożliwia zgłoszenie sprzeciwu zgodnie z ust. 1.

2. Komisja sprawdza dopuszczalność oświadczeń o sprzeciwie.

3. Jeżeli oświadczenie o sprzeciwie jest dopuszczalne, Komisja wzywa organ lub osobę, które zgłosiły sprzeciw, oraz organ lub podmiot, które złożyły wniosek, do podjęcia odpowiednich konsultacji przez rozsądny okres czasu, który nie może przekroczyć trzech miesięcy.

4. Jeżeli w wyniku odpowiednich konsultacji, o których mowa w ust. 3, dokonano znaczących zmian w szczegółowych informacjach opublikowanych zgodnie z art. 47 ust. 2, Komisja powtarza proces badania wniosku, o którym mowa w art. 47 ust. 1.

5. Oświadczenie o sprzeciwie oraz związane z nim dokumenty przesyłane do Komisji zgodnie z ust. 1-4 są sporządzane w jednym z urzędowych języków Unii.

6. Aby ustanowić jasne procedury i terminy zgłaszania sprzeciwu, Komisja – w drodze aktów delegowanych – ustanawia przepisy dotyczące procesu zgłaszania sprzeciwu.

Artykuł 49

Decyzja o rejestracji

1. Jeżeli – na podstawie informacji dostępnych Komisji i po zbadaniu wniosku zgodnie z art. 47 ust. 1 akapit pierwszy – Komisja uzna, że nie spełniono wymogów rejestracji, podejmuje ona – w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy Komitetu, o którym mowa w art. 54 – decyzję o odrzuceniu wniosku.

2. Jeżeli Komisja nie otrzyma dopuszczalnego sprzeciwu na mocy art. 48, dokonuje ona – w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy Komitetu, o którym mowa w art. 54 – rejestracji nazwy.

3. Jeżeli Komisja otrzyma dopuszczalny sprzeciw, podejmuje ona – po przeprowadzeniu właściwych konsultacji, o których mowa w art. 48 ust. 3 oraz uwzględniając wyniki tych konsultacji – następujące działania:

   a) jeżeli osiągnięto porozumienie, rejestruje nazwę w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy Komitetu, o którym mowa w art. 54, oraz – w razie potrzeby – zmienia informacje opublikowane na mocy art. 47 ust. 2, pod warunkiem, że zmiany te nie mają charakteru merytorycznego; lub

   b) jeżeli nie osiągnięto porozumienia, podejmuje decyzję w drodze aktów wykonawczych.

4. Akty rejestracyjne oraz decyzje o odrzuceniu wniosku publikuje się w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 50

Zmiany w specyfikacji produktu

1. Grupa mająca uzasadniony interes może złożyć wniosek o zatwierdzenie zmiany w specyfikacji produktu.

   Wnioski powinny opisywać i uzasadniać proponowane zmiany.

2. Jeżeli wśród zmian wprowadzanych do specyfikacji występuje choć jedna zmiana, która nie jest nieznaczna, wniosek o zmianę podlega procedurze określonej w art. 46, 47, 48 i 49.

   Jeżeli jednakże proponowane zmiany są nieznaczne, Komisja – w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy Komitetu, o którym mowa w art. 54 – zatwierdza lub odrzuca wniosek. W przypadku zatwierdzenia wniosku, Komisja publikuje w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* elementy, o których mowa w art. 46 ust. 2.

   Zmiany nie można uznać za nieznaczną, jeżeli dotyczy ona zmiany zarejestrowanej nazwy lub dodatkowo ogranicza funkcjonowanie jednolitego rynku.

3. Aby usprawnić administracyjny proces obsługi wniosku o zmianę, Komisja – w drodze aktów delegowanych – ustanawia definicję i zakres zmian nieznacznych a także określa kształt i treść wniosku o zmianę.

Artykuł 51

Anulowanie rejestracji

1. Komisja może – z własnej inicjatywy lub na wniosek dowolnej osoby fizycznej lub prawnej mającej uzasadniony interes – w drodze aktów wykonawczych – anulować rejestrację chronionej nazwy pochodzenia lub chronionego oznaczenia geograficznego lub gwarantowanej tradycyjnej specjalności w następujących przypadkach:

   a) nie zagwarantowano zgodności z wymogami specyfikacji;

   b) od co najmniej pięciu lat na rynek nie wprowadzono żadnego produktu w ramach danej gwarantowanej tradycyjnej specjalności, chronionej nazwy pochodzenia lub chronionego oznaczenia geograficznego.

   Komisja może – na wniosek producentów produktu wprowadzanego na rynek pod daną zarejestrowaną nazwą – anulować stosowną rejestrację.

2. Aby ustanowić jasne procedury oraz umożliwić wszystkim stronom obronę własnych praw i uzasadnionych interesów, Komisja ustanawia – w drodze aktów delegowanych – przepisy dotyczące procesu anulowania rejestracji.

Tytuł VI

PRZEPISY KOŃCOWE I PROCEDURALNE

Rozdział I

Przepisy proceduralne

Artykuł 52

Uprawnienia Komisji

O ile przepisy niniejszego rozporządzenia nie stanowią inaczej – w zakresie uprawnień powierzonych Komisji – w przypadku aktów delegowanych Komisja działa zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 53, a w przypadku aktów wykonawczych – zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 54.

Artykuł 53

Akty delegowane

1. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, powierza się Komisji na czas nieokreślony.

   Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja powiadamia o tym równocześnie Parlament Europejski i Radę.

2. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w ust. 1, może w dowolnym momencie zostać odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę.

   Instytucja, która rozpoczęła wewnętrzną procedurę w celu podjęcia decyzji, czy zamierza ona odwołać przekazanie uprawnień, informuje drugiego prawodawcę i Komisję, najpóźniej miesiąc przed podjęciem ostatecznej decyzji, wskazując przekazane uprawnienia, które mogłyby zostać odwołane, oraz ewentualne uzasadnienie tego odwołania.

   Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie uprawnień określonych w tej decyzji. Staje się ona skuteczna natychmiast lub od późniejszej daty, która jest w niej określona. Nie wpływa ona na ważność aktów delegowanych już obowiązujących. Jest ona publikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

3. Parlament Europejski i Rada mogą wyrazić sprzeciw wobec aktu delegowanego w terminie dwóch miesięcy, licząc od daty zawiadomienia. Z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady okres ten przedłuża się o dwa miesiące.

Jeśli przed upływem tego terminu ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyrażą sprzeciwu wobec aktu delegowanego, jest on publikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* oraz wchodzi w życie z dniem podanym w tym akcie.

Akt delegowany może zostać opublikowany w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej oraz wejść w życie przed upływem tego terminu, jeżeli zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie zamierzają wyrażać sprzeciwu.

Jeśli Parlament Europejski lub Rada wyrażą sprzeciw wobec aktu delegowanego, nie wchodzi on w życie. Instytucja, która wyraziła sprzeciw wobec aktu delegowanego, podaje uzasadnienie swojego sprzeciwu.

Artykuł 54

Akty wykonawcze

[Jeżeli na mocy niniejszego rozporządzenia przyjęte zostaną akty wykonawcze, Komisja korzysta z pomocy Komitetu ds. Polityki Jakości Produktów Rolnych a ponadto stosuje się procedurę przewidzianą w art. [5] rozporządzenia (UE) nr [xxxx/yyyy] (*Należy uzupełnić po przyjęciu rozporządzenia w sprawie środków kontroli, o którym mowa w art. 291 ust. 2 TFUE, będącego obecnie przedmiotem debaty w Parlamencie Europejskim i w Radzie.*).

Rozdział II

Uchylenie i przepisy końcowe

Artykuł 55

Uchylenie

1. Niniejszym uchyla się rozporządzenia (WE) nr 509/2006 i (WE) nr 510/2006.

   Jednakże w odniesieniu do wniosków dotyczących produktów niemieszczących się w zakresie tytułu III i otrzymanych przez Komisję przed datą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, nadal stosuje się art. 1 ust. 1 i art. 13 rozporządzenia (WE) nr 509/2006.

2. Odesłania do uchylonych rozporządzeń należy rozumieć jako odesłania do niniejszego rozporządzenia i odczytywać zgodnie z tabelą korelacji w załączniku III do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 56

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia […] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego	*W imieniu Rady*
Przewodniczący	*Przewodniczący*
[…]	*[…]*

ZAŁĄCZNIK I

Produkty, o których mowa w art. 2 ust. 1

I. NAZWY POCHODZENIA I OZNACZENIA GEOGRAFICZNE

– piwo,

– czekolada i produkty pochodne,

– chleb, bułki, pieczywo cukiernicze, ciasta i ciastka, wyroby cukiernicze, herbatniki i pozostałe wyroby piekarnicze,

– napoje z ekstraktów roślinnych,

– makarony,

– sól,

– naturalne gumy i żywice,

– pasta musztardowa,

– siano,

– olejki eteryczne,

– korek,

– koszenila,

– kwiaty i rośliny ozdobne,

– bawełna,

– wełna,

– wiklina,

– trzepany len.

II. GWARANTOWANE TRADYCYJNE SPECJALNOŚCI

– gotowe dania,

– piwo,

– czekolada i produkty pochodne,

– chleb, bułki, pieczywo cukiernicze, ciasta i ciastka, wyroby cukiernicze, herbatniki i pozostałe wyroby piekarnicze,

– napoje z ekstraktów roślinnych,

– makarony.

ZAŁĄCZNIK II

Definicje jakościowe stosowane fakultatywnie

Kategoria produktu (odesłanie do klasyfikacji wg. nomenklatury scalonej)	Definicja jakościowa stosowana fakultatywnie	Akt określający definicję i warunki jej stosowania
mięso drobiowe (CN 0207, CN 0210)	żywione z udziałem ekstensywny chów ściółkowy chów wybiegowy tradycyjny chów wybiegowy chów wybiegowy bez ograniczeń wiek w momencie uboju długości okresu tuczu	Artykuł 11 rozporządzenia (WE) nr 543/2008
jaja (CN 0407)	świeże	Artykuł 12 rozporządzenia (WE) nr 589/2008
	ekstra *lub* ekstra świeże	Artykuł 14 rozporządzenia (WE) nr 589/2008
	oznaczenie sposobu żywienia kur niosek	Artykuł 15 rozporządzenia (WE) nr 589/2008
miód (CN 0409)	pochodzenia kwiatowego lub warzywnego pochodzenia regionalnego pochodzenia terytorialnego pochodzenia topograficznego szczególne kryteria jakości	Artykuł 2 dyrektywy 2001/110/WE
oliwa z oliwek (CN 1509)	pierwsze tłoczenie na zimno uzyskiwanie na zimno kwasowość cierpki owocowy: dojrzały lub zielony gorzki intensywny umiarkowany lekki wyważony łagodna oliwa	Artykuł 5 rozporządzenia (WE) nr 1019/2002
mleko i produkty mleczne (CN 04)	masło tradycyjne	Artykuł 115 i załącznik XV do rozporządzenia (WE) nr 1234/2007
tłuszcze do smarowania (CN 0405 i ex 2106, CN ex 1517, CN ex 1517 i ex 2106)	niskotłuszczowy	

ZAŁĄCZNIK III

Tabela korelacji, o której mowa w art. 55 ust. 3

1. ROZPORZĄDZENIE (WE) NR 509/2006

Rozporządzenie (WE) nr 509/2006	Niniejsze rozporządzenie
Artykuł 1 ust. 1	Artykuł 2 ust. 1
Artykuł 1 ust. 2	Artykuł 2 ust. 3
Artykuł 1 ust. 3	Artykuł 2 ust. 4
Artykuł 2 ust. 1 lit. a)	Artykuł 3 ust. 6
Artykuł 2 ust. 1 lit. b)	Artykuł 3 ust. 4
Artykuł 2 ust. 1 lit. c)	-
Artykuł 2 ust. 1 lit. d)	Artykuł 3 ust. 3
Artykuł 2 ust. 2 akapity od pierwszego do trzeciego	-
Artykuł 2 ust. 2 akapit czwarty	Artykuł 46 ust. 1
Artykuł 3	Artykuł 22 ust. 1 akapit pierwszy
Artykuł 4 ust. 1 akapit pierwszy	Artykuł 18 ust. 1
Artykuł 4 ust. 2	Artykuł 18 ust. 2
Artykuł 4 ust. 3 akapit pierwszy	-
Artykuł 4 ust. 3 akapit drugi	Artykuł 18 ust. 3
Artykuł 5 ust. 1	Artykuł 40 ust. 1
Artykuł 5 ust. 2	Artykuł 39 ust. 1 i art. 40 ust. 2
Artykuł 6 ust. 1	Artykuł 19 ust. 1
Artykuł 6 ust. 1 lit. a)	Artykuł 19 ust. 2 lit. a)
Artykuł 6 ust. 1 lit. b)	Artykuł 19 ust. 2 lit. b)
Artykuł 6 ust. 1 lit. c)	Artykuł 19 ust. 2 lit. c)
Artykuł 6 ust. 1 lit. d)	-

Artykuł 6 ust. 1 lit. e)	Artykuł 19 ust. 2 lit. d)
Artykuł 6 ust. 1 lit. f)	-
Artykuł 7 ust. 1 i 2	Artykuł 46 ust. 1
Artykuł 7 ust. 3 lit. a) i b)	Artykuł 20 ust. 1 lit. a) i b)
Artykuł 7 ust. 3 lit. c)	-
Artykuł 7 ust. 3 lit. d)	-
Artykuł 7 ust. 4	Artykuł 46 ust. 2
Artykuł 7 ust. 5	Artykuł 46 ust. 3
Artykuł 7 ust. 6 lit. a) do c)	Artykuł 46 ust. 4
Artykuł 7 ust. 6 lit. d)	Artykuł 20 ust. 2
Artykuł 7 ust. 7	Artykuł 46 ust. 5
Artykuł 7 ust. 8	Artykuł 46 ust. 6
Artykuł 8 ust. 1	Artykuł 47 ust. 1
Artykuł 8 ust. 2 akapit pierwszy	Artykuł 47 ust. 2 tiret drugie
Artykuł 8 ust. 2 akapit drugi	Artykuł 49 ust. 1
Artykuł 9 ust. 1 i 2	Artykuł 48 ust. 1
Artykuł 9 ust. 3	Artykuł 21 ust. 1 i 2
Artykuł 9 ust. 4	Artykuł 49 ust. 2
Artykuł 9 ust. 5	Artykuł 49 ust. 3 i 4
Artykuł 9 ust. 6	Artykuł 48 ust. 5
Artykuł 10	Artykuł 51
Artykuł 11	Artykuł 50
Artykuł 12	Artykuł 23
Artykuł 13 ust. 1	-
Artykuł 13 ust. 2	Artykuł 23 ust. 1
Artykuł 13 ust. 3	-

Artykuł 14 ust. 1	Artykuł 33 ust. 1
Artykuł 14 ust. 2	Artykuł 43 ust. 1
Artykuł 14 ust. 3	Artykuł 34 ust. 3 akapit drugi
Artykuł 15 ust. 1 tiret pierwsze	Artykuł 33 ust. 3 lit. a) i art. 34 ust. 1
Artykuł 15 ust. 1 tiret drugie	Artykuł 36 ust. 1
Artykuł 15 ust. 2	Artykuł 34 ust. 2
Artykuł 15 ust. 3	Artykuł 36 ust. 2
Artykuł 15 ust. 4	Artykuł 33 ust. 2
Artykuł 16	-
Artykuł 17 ust. 1 i 2	Artykuł 24 ust. 1
Artykuł 17 ust. 3	Artykuł 24 ust. 2
Artykuł 18	Artykuł 54
Artykuł 19 ust. 1 lit. a)	Artykuł 19 ust. 3
Artykuł 19 ust. 1 lit. b)	Artykuł 46 ust. 8
Artykuł 19 ust. 1 lit. c)	Artykuł 46 ust. 8
Artykuł 19 ust. 1 lit. d)	Artykuł 22 ust. 2
Artykuł 19 ust. 1 lit. e) Artykuł 19 ust. 1 lit. f)	Artykuł 21 ust. 3 Artykuł 51 ust. 2
Artykuł 19 ust. 1 lit. g)	Artykuł 23 ust. 5
Artykuł 19 ust. 1 lit. h)	Artykuł 50 ust. 3
Artykuł 19 ust. 1 lit. i)	-
Artykuł 19 ust. 2	Artykuł 25 ust. 1
Artykuł 19 ust. 3 lit. a)	-
Artykuł 19 ust. 3 lit. b)	Artykuł 25 ust. 2
Artykuł 20	Artykuł 44
Artykuł 21	Artykuł 55

Artykuł 22	Artykuł 56
Załącznik I	Załącznik I

2. ROZPORZĄDZENIE (WE) NR 510/2006

Rozporządzenie (WE) nr 510/2006	**Niniejsze rozporządzenie**
Artykuł 1 ust. 1	Artykuł 2 ust. 1 i art. 2 ust. 2
Artykuł 1 ust. 2	Artykuł 2 ust. 3
Artykuł 1 ust. 3	Artykuł 2 ust. 4
Artykuł 2	Artykuł 5
Artykuł 3 ust. 1 akapit pierwszy	Artykuł 6 ust. 1
Artykuł 3 ust. 1 akapit drugi i trzeci	Artykuł 38 ust. 1, 2 i 3
Artykuł 3 ust. 2, 3 i 4	Artykuł 6 ust. 2, 3 i 4
Artykuł 4	Artykuł 7
Artykuł 5 ust. 1	Artykuł 3 ust. 3 i art. 46 ust. 1
Artykuł 5 ust. 2	Artykuł 46 ust. 1
Artykuł 5 ust. 3	Artykuł 8 ust. 1
Artykuł 5 ust. 4	Artykuł 46 ust. 2
Artykuł 5 ust. 5	Artykuł 46 ust. 3
Artykuł 5 ust. 6	Artykuł 9 i art. 15 ust. 3
Artykuł 5 ust. 7	Artykuł 8 ust. 2
Artykuł 5 ust. 8	-
Artykuł 5 ust. 9	Artykuł 8 ust. 1 akapit drugi
Artykuł 5 ust. 10	Artykuł 46 ust. 6
Artykuł 6 ust. 1 akapit pierwszy	Artykuł 47 ust. 1
Artykuł 6 ust. 2 akapit pierwszy	Artykuł 47 ust. 2 tiret pierwsze
Artykuł 6 ust. 2 akapit drugi	Artykuł 49 ust. 1
Artykuł 7 ust. 1	Artykuł 48 ust. 1 akapit pierwszy
Artykuł 7 ust. 2	Artykuł 48 ust. 1 akapit drugi
Artykuł 7 ust. 3	Artykuł 10
Artykuł 7 ust. 4	Artykuł 49 ust. 2 i art. 49 ust. 4
Artykuł 7 ust. 5	Artykuł 49 ust. 3 i 4 oraz art. 48 ust. 4

Artykuł 7 ust. 6	Artykuł 11
Artykuł 7 ust. 7	Artykuł 48 ust. 5
Artykuł 8	Artykuł 12
Artykuł 9	Artykuł 50
Artykuł 10 ust. 1	Artykuł 33 ust. 1
Artykuł 10 ust. 2	Artykuł 43 ust. 1
Artykuł 10 ust. 3	Artykuł 34 ust. 3 akapit drugi
Artykuł 11 ust. 1 tiret pierwsze	Artykuł 33 ust. 3 lit. a) i art. 34 ust. 1
Artykuł 11 ust. 1 tiret drugie	Artykuł 36 ust. 1
Artykuł 11 ust. 2	Artykuł 34 ust. 2
Artykuł 11 ust. 3	Artykuł 36 ust. 2
Artykuł 11 ust. 4	Artykuł 33 ust. 2
Artykuł 12	Artykuł 51
Artykuł 13 ust. 1	Artykuł 13 ust. 1
Artykuł 13 ust. 2	Artykuł 13 ust. 2
Artykuł 13 ust. 3	Artykuł 15 ust. 1
Artykuł 13 ust. 4	Artykuł 15 ust. 2
Artykuł 14	Artykuł 14
Artykuł 15	Artykuł 54
Artykuł 16 lit. a)	Artykuł 5 ust. 3
Artykuł 16 lit. b)	Artykuł 7 ust. 3
Artykuł 16 lit. c)	Artykuł 46 ust. 7
Artykuł 16 lit. d)	Artykuł 46 ust. 8
Artykuł 16 lit. e)	-
Artykuł 16 lit. f)	Artykuł 48 ust. 6
Artykuł 16 lit. g)	Artykuł 12 ust. 5
Artykuł 16 lit. h)	Artykuł 50 ust. 3
Artykuł 16 lit. i)	Artykuł 11 ust. 4
Artykuł 16 lit. j)	-
Artykuł 16 lit. k)	Artykuł 51 ust. 2

Artykuł 17	Artykuł 16
Artykuł 18	Artykuł 44
Artykuł 19	Artykuł 55
Artykuł 20	Artykuł 56
Załączniki I i II	Załącznik I

OCENA SKUTKÓW FINANSOWYCH					CM/JGS/tm/10/717666 Rev1 6.0.2010.1
					DATA: 24/11/2010
1.	LINIA BUDŻETOWA 05 04 05 02				ŚRODKI: CA 22.5 mln EUR CP 9 mln EUR
2.	TYTUŁ: Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie systemów zapewniania jakości produktów rolnych				
3.	PODSTAWA PRAWNA: Artykuł 43 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej				
4.	CELE: Stworzenie spójnej polityki zapewniania jakości produktów rolnych, której celem jest wspieranie rolników w skuteczniejszym informowaniu konsumentów o parametrach, właściwościach i cechach i produktów rolnych.				
5.	SKUTKI FINANSOWE	OKRES 12-MIESIĘCY (mln EUR)	BIEŻĄCY ROK BUDŻETOWY 2010 (mln EUR)	KOLEJNY ROK BUDŻETOWY 2011 (mln EUR)	
5.0	WYDATKI - PONIESIONE Z BUDŻETU WE (REFUNDACJE/SKUP INTERWENCYJNY) - WŁADZE KRAJOWE - INNE	CA 0.150 CP 0.150	-	-	
5.1	DOCHODY - ZASOBY WŁASNE WE (OPŁATY WYRÓWNAWCZE/NALEŻNOŚCI CELNE) - KRAJOWE		-	-	
		2012	2013	2014	2015
5.0.1	SZACOWANE WYDATKI	CA 0.110 CP 0.110	CA 0.150 CP 0.150	CA 0.150 CP 0.150	CA 0.150 CP 0.150
5.1.1	SZACOWANE DOCHODY				
5.2	METODA OBLICZENIOWA:				
6.0	CZY PROJEKT MOŻE BYĆ FINANSOWANY ZE ŚRODKÓW PRZEWIDZIANYCH W ODPOWIEDNIM ROZDZIALE BIEŻĄCEGO BUDŻETU?				TAK/ ~~NIE~~
6.1	CZY PROJEKT MOŻE BYĆ FINANSOWANY POPRZEZ PRZESUNIĘCIE POMIĘDZY ROZDZIAŁAMI BIEŻĄCEGO BUDŻETU?				TAK/ NIE
6.2	CZY WYMAGANY BĘDZIE BUDŻET DODATKOWY?				TAK/ NIE
6.3	CZY ŚRODKI BĘDZIE TRZEBA PRZEWIDZIEĆ W KOLEJNYCH BUDŻETACH?				TAK/ ~~NIE~~
UWAGI: Przewidziana pierwotnie kwota środków niezbędnych na działania w ramach art. 46 ust. 3, w szczególności na rejestrację i ochronę znaków logo, oznaczeń i skrótów w państwach trzecich, wynosi 110 000 EUR w 2012 r. oraz – począwszy od roku 2013 – 150 000 EUR rocznie. Kwoty finansowania przewidziane na lata 2014 i 2015 zależne będą od dostępności środków w tych latach.					